

HET VERRE LAND

Tineke Dooge-Verra

Voor Marina Christina

ISBN 90 266 4478 7

Tineke Dooge-Verra

HET VERRE LAND

Illustraties van Hans Sturris

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

HOOFDSTUK I

Het is morgen en het is heel stil in het schoollokaal.

De meisjes en jongens zitten in hun banken, ijverig gebogen over hun rekenboeken en schriften. Hun pennen gaan over het witte papier, waar steeds meer sommen op komen te staan. Het zijn er veel en ze zijn niet gemakkelijk!

Op de achterste bank, in de rij bij het raam, zit Maarten. Hij heeft donkere krullen en bruine ogen. En zijn wangen zijn vuurrood. Dat doet de voorjaarszon, die vrolijk aan de blauwe hemel staat te schijnen en haar stralen plagend door de grote ramen van het lokaal op Maartens haar laat dansen. Maar dat doen ook de lange rijen sommen die in het rekenboek staan, dat voor hem op zijn bank ligt. In zijn schrift staan diezelfde sommen, netjes in het gelid. Maar Maartens pen glijdt niet langer over het witte papier. Met een dikke rimpel in zijn voorhoofd staart hij naar zijn rekenboek. Oei, dat is een moeilijke! Diep in gedachten kauwt hij op zijn pen.

De meester, die voor de klas aan zijn tafel zit, staat op en loopt langzaam tussen de rijen banken door. Nu en dan staat hij stil om een van de kinderen te helpen.

Maarten ziet hem komen. Gelukkig, nu kan hij die moeilijke som aan de meester vragen. De meester heeft het al gezien en blijft bij Maartens bank staan. „Welke is het?” vraagt hij zachtjes. Maartens pen wijst zonder aarzelen de boosdoener aan.

Nu lacht de meester een beetje. „Dat is ook een erg moeilijke hoor,” troost hij. „Kijk maar eens hier.” Samen buigen ze zich over het boek...

Als de meester weer verder loopt, is Maartens rimpel verdwenen. Opgelucht gaat hij door. En als de laatste som tenslotte gedaan is, legt hij tevreden zijn pen neer. Hij is klaar! Hij klapt zijn schrift dicht en brengt het naar de tafel van de meester, waar hij het netjes bovenop de stapel legt. Dan slentert hij langzaam naar zijn plaats terug.

„Maarten, wil jij het markies even neerlaten, je staat er vlakbij,” komt de stem van de meester van de andere kant van het lokaal. Maarten is al bij het koord. In een oogwenk heeft hij het losge-

maakt. Voorzichtig laat hij het zonnescherp zakken. Nu houden de oranje en witte banen de ondeugende zonnestralen uit het lokaal. Maarten blijft treuzelend bij het raam staan en staart naar buiten. Het schoolplein ligt leeg en verlaten in de zon. De kinderen zijn allemaal binnen. Alleen een gestreepte poes stapt statig over de grijze tegels, blij dat al die druktemakers veilig in hun lokalen zijn. De straat is ook stil. Er zijn geen huizen aan de overkant. Er is een brede sloot en daarachter weilanden, waar een paar wollige schapen langzaam door het gras lopen. De eerste madeliefjes steken hun witte kopjes al op tussen het groen en in de verte wijst een grappig kerktorentje zijn spits dapper naar de blauwe lucht.

„Fijn, voorjaar,” denkt Maarten. „Vliegeren en polsspringen en knikkeren. En over een poosje... zwemmen. En dan... zomervacantie!”

Hij laat zich weer in zijn bank zakken en kijkt rond. De meeste kinderen zijn nog niet klaar met hun rekenwerk. Maarten grabbelt in zijn vak en haalt er een boek uit. Ze mogen lezen als ze klaar zijn met hun werk, heeft de meester gezegd. Het is een fijn boek, hij is er pas gisteren in begonnen.

Al gauw vergeet hij de meester en de school en de andere kinderen. Het verhaal is reuze spannend! Met gloeiende wangen leest hij verder en hoort helemaal niet, dat de meester zegt dat de jongens en meisjes die nog niet klaar zijn met hun werk, het na schooltijd af moeten maken. De boeken en schriften worden opgeborgen, maar Maarten merkt het niet.

„Maarten,” klinkt de stem van de meester door het lokaal als het weer stil is. Maarten hoort niets en leest rustig verder.

„Maarten,” klinkt het nog eens, nu wat luider. Maarten hoort nog niets. De andere kinderen draaien zich om in hun banken en kijken allemaal naar hem. Een paar beginnen te lachen. En dan nog een paar... en nog een paar...

Tenslotte lachen ze allemaal. Zelfs de meester lacht mee. Zijn vrolijke ogen achter de blinkende brilleglazen dansen van plezier. Het gelach brengt Maarten tot de werkelijkheid terug.

Verbaasd kijkt hij op; ziet dan met schrik dat alle boeken en schriften zijn opgeborgen en dat ze allemaal naar hem kijken. Haastig duwt hij zijn boek in zijn vak en kijkt schuw naar de

meester. Maar die zegt alleen maar vriendelijk: „Ik geloof dat jij een mooi boek hebt Maarten. Dat moeten we allemaal maar eens lezen. Of misschien moest ik het maar voorlezen.” Dat vinden de kinderen allemaal fijn.

Maar dan vergeten ze Maarten en het boek, want door de stille school galmt plotseling de bel. Het is speelkwartier.

Nu is het rustige schoolplein opeens vol vrolijk lawaai. Er wordt gehinkeld, geknikkerd en touwtje gesprongen. Maarten speelt tikkertje met nog een paar andere jongens uit zijn klas. En met Koen. Koen is Maartens beste vriend. Hij zit in dezelfde klas en woont niet ver bij hem vandaan, in dezelfde laan. Ze lopen altijd samen naar school en ook weer naar huis. Maar, als ze hijgend van het harde lopen, even neerploffen op de brede banken onder de ramen, zegt Koen: „Ik heb mijn sommen nog niet af joh en de meester heeft gezegd dat we ze na schooltijd af moeten maken. Nu kunnen we niet samen naar huis lopen straks.” „Ik wacht wel op je hoor,” belooft Maarten trouwhartig. „Je bent vast wel gauw klaar.” Dan gaat de bel weer. Het is tijd om naar binnen te gaan.

Na het speelkwartier hebben ze aardrijkskunde. Dat is een fijn vak vindt Maarten. Er hangt een grote kleurige kaart voor de klas. Er staan steden en rivieren op. En ook meren en kanalen. Die gaan ze allemaal leren heeft de meester gezegd. Maarten schrijft de vreemde namen nauwkeurig in zijn schrift. Straks gaat de meester er over vertellen weet hij. Dat is nog het allerfijnste. Vooral als het gaat over plaatsen waar de meester zelf is geweest. Hij heeft zoveel gereisd. „Dat moet heerlijk zijn,” denkt Maarten. „Naar al die vreemde plaatsen toegaan en ze zelf zien. Dat wil ik later ook.” Een klop op de deur doet hem opkijken. Een jongen uit de hoogste klas komt de meester een briefje brengen. Even later mag Maarten het antwoord terugbrengen. Langzaam loopt hij door de brede gang, dan door de hal, de trap op naar boven. Het is heel stil in de hal. Door de hoge ramen vallen de zonnestralen naar binnen. Ze maken kleurige vierkantjes op de lichte tegels van de vloer. En ze vallen ook precies op de grote koperen bel die in de hal hangt. Die glimt en glanst van plezier en blinkt vrolijk terug. „Net goud,” denkt Maarten en blijft midden op de trap

staan. Hij doet een paar stappen naar de kant en buigt zich over de leuning. Nu kan hij die glanzende bel bijna aanraken. Als hij zich nog wat verder voorover buigt...

Hij vergeet zijn boodschap. Hij kan zijn ogen niet afhouden van de koperen bel, die opeens zo heel dicht bij is.

Hij buigt zich nog wat verder voorover. Het briefje valt uit zijn hand en blijft op één van de treden liggen, helemaal in de hoek. Voorzichtig raakt Maarten met een vinger de bel aan.

Glijdt er dan behoedzaam met zijn hele hand over heen. Wat is die bel heerlijk glad!

Onder aan de bel hangt een leren riem. Daar trek je aan als hij geluid moet worden, weet Maarten. Hij heeft het de jongens uit de hoogste klas dikwijls zien doen. Wat zou hij het graag ook eens proberen. Zo, met een flinke ruk, zodat de bel luid door de school galmt...

Zijn hand galmt nog verder naar beneden, vindt de leren riem...

Hij vergeet alles om zich heen. Hij hangt gevaarlijk ver over de leuning, die protesterend begint te kraken.

Maarten hoort het niet. Hij heeft de leren riem stevig in zijn knuist. Een forse ruk...

Zwaar galmt de bel door de stille school.

Het geluid brengt Maarten tot de werkelijkheid terug. Hevig geschrokken laat hij de riem los, zo plotseling dat hij bijna achterover tuimelt. Nog net op tijd grijpt hij de leuning vast en een gloeiende kleur schiet naar zijn wangen. Wat heeft hij gedaan!!

Op de bovengang gaat een deur open. Vlugge voetstappen gaan over de tegels en komen snel dichterbij. Maarten staat midden op de trap. Zijn knieën knikken en zijn hart bonst.

„Wat gebeurt hier?“, klinkt een strenge stem van boven aan de trap. „Heb jij de bel geluid?“

Maarten kan alleen maar knikken. Hij durft niet op te kijken.

„Wat doe je hier in de hal?“, gaat de strenge stem verder.

„Waarom ben je niet in je klas?“

„Ik m.m . moest ...e

e.een .. briefje,“ hakkelt Maarten en stopt dan verschrikt. Het briefje, dat hij weg moest brengen naar de hoogste klas..... hij heeft het helemaal vergeten!!!

Hij kijkt naar zijn lege handen. Het briefje is weg!

„Een briefje?“, vraagt de strenge stem ongeduldig.

„Waar is dat dan?“

Waar is het? Maarten kijkt radeloos om zich heen. Zijn ogen glijden zoekend over de treden van de trap. Ontdekken dan iets wits, weggescholen in een donker hoekje. Vliegensvlug bukt hij zich en raapt het op. Reikt dan het nu smoezelige papiertje over. Beneden gaat ook een deur open. En dan nog een. Maartens meester komt aanlopen en de juffrouw uit de eerste klas. Ze kijken allebei naar Maarten, die nog altijd met een gloeiende kleur midden op de trap staat. En ze begrijpen meteen wat er gebeurd is!

De ogen van de juffrouw uit de eerste klas beginnen te twinkelen. Ze kijkt naar Maartens meester. Die knipoogt terug. Zijn ogen achter de blinkende brilleglazen lachen ook een beetje. Maarten ziet het niet. Hij schaamt zich zo. Hij durft nog steeds niet op te kijken. Hij zal straf krijgen, dat begrijpt hij best.

En die krijgt hij ook. Hij moet aan de andere juffrouwen en meesters gaan zeggen, dat hij aan de bel getrokken heeft en dat het nog geen tijd is om naar huis te gaan.

En zijn eigen meester zegt, dat hij om 12 uur nablijven moet.

Dan gaan ze allemaal weer terug naar hun lokalen. De meesters, de juf en Maarten. En de koperen bel hangt weer stil te blinken in de zonnige hal!

Nu zitten ze samen in het lege lokaal, Maarten en Koen. De andere kinderen zijn naar huis en de meester zit aan zijn tafel. Hij kijkt de rekenschriften na. Een blond meisje met lange vlechten is bezig het bord schoon te maken. Als ze klaar is loopt ze naar de vensterbank en gaat de planten water geven. Het zijn er veel. De brede vensterbank staat vol met prachtige rode geraniums. Voorzichtig gaat ze met haar gietertje van de ene plant naar de andere. Maarten kijkt aandachtig toe. Als ze klaar is, zet ze het gietertje weer op zijn plaats. Dan gaat ook zij naar huis. Nu wordt het nog stiller in het lokaal. Maarten zucht. Wat duurt het lang. Hij kijkt naar Koen, die nog met zijn sommen bezig is.

Misschien is hij wel gauw klaar. Dan mag hij nog eerder weg dan hij, Maarten. Zou Koen op hem wachten? Hij hoopt van wel. Hij zucht weer en staart naar buiten.

Koen is klaar. Hij brengt zijn schrift naar de meester en loopt naar de deur. Maarten kijkt hem verlangend na. Mocht hij nu ook maar weg! Maar de meester zegt niets en gaat rustig door met het nakijken van de rekenschriften. Pas als hij het laatste schrift heeft nagekeken en bovenop de andere heeft gelegd, kijkt hij op.

„Kom eens hier Maarten,” zegt hij kalm. Schoorvoetend loopt Maarten naar voren. „Zou de meester nog boos zijn?”

Maar de stem van de meester is vriendelijk, als hij zegt: „Je hebt nu wel genoeg straf gehad, Maarten, je mag naar huis toe gaan. Maar denk erom dat het niet weer gebeurt hoor. Aan de bel mag jij niet komen en dat wist je eigenlijk ook best he?”

Maarten knikt. Voorzichtig kijkt hij op. Recht in de ogen van de meester. Die zijn niet boos meer. Ze lachen een beetje. Opgelucht lacht Maarten terug. „Niet weer doen hoor,” waarschuwt de meester nog. Dat belooft Maarten.

In de gang schiet hij haastig in zijn jas. Zou Koen nog gewacht hebben? Zoekend glijden zijn ogen over het schoolplein als hij de schooldeur achter zich dichttrekt.

Ja... gelukkig! In een hoekje van een van de banken onder de ramen, zit Koen. Hij springt meteen overeind als hij Maarten ziet aankomen. „Het is laat joh,” zegt hij, „Kom gauw!”

Samen rennen ze het plein over.

„Was de meester nog boos?” wil hij weten. Maarten schudt zijn hoofd. „Niet meer,” zegt hij. „Gelukkig,” zegt Koen, terwijl het hek van het schoolplein achter hen dicht valt.

„Het is een fijne meester,” voegt hij er nog aan toe. Dan hollen ze samen naar huis...

's Middags hebben ze eerst vaderlandse geschiedenis en dan gymnastiek. Dat vinden ze allemaal fijn. Hun eigen school heeft geen gymnastieklokaal. Ze moeten er voor naar een andere school, een eind verderop.

In een lange rij lopen de jongens door de straten. De meisjes gaan niet mee. Die gaan handwerken bij de juffrouw uit de eerste klas. De meester loopt voorop en Koen helemaal achteraan. Met de fiets van de meester. Hij probeert stiekum er een beetje op te rijden. Met zijn ene voet op de trapper, zet hij zich met de andere af op de tegels van het trottoir. Dat gaat fijn! De fiets wiebelt een

beetje. Nu gaat het nog fijner vindt Koen. Hij probeert het nog eens. Wat harder, maar nu begint de fiets gevaarlijk te slingeren en vliegt bijna van het trottoir af. Koen kan maar nauwelijks zijn evenwicht bewaren. Geschrokken springt hij haastig op de grond. Maar het voorwiel raakt Maarten, die vlak voor hem loopt. Het geeft hem een flinke duw in zijn rug. Verschrikt kijkt hij om en ziet nog net dat Koen op de grond springt.

„Pas op joh,” waarschuwt hij. „Als de meester het ziet!”

Koen knikt. Hij zal het niet weer proberen.

De rest van de weg loopt hij bedaard naast de fiets.

Om vier uur lopen ze samen naar huis, Maarten en Koen.

Ze hebben nu geen haast; langzaam slenteren ze door de straten. Ze praten nog wat na over de gymnastiekles. Het was fijn, ze hebben slagbal gespeeld. En hun team heeft gewonnen.

„De meester heeft gezegd dat we deze zomer buiten, op het veld, gymnastiek krijgen,” zegt Maarten. „Als het mooi weer is tenminste. Wat zullen we dan fijn slagbal kunnen spelen. Veel beter dan in de zaal.” „En hij heeft ook gezegd dat we misschien wel gaan zwemmen,” voegt Koen er aan toe. „Stel je voor, allemaal met elkaar naar het zwembad.”

„Ik wou maar dat het al zomer was,” zucht Maarten.

„Ik ook,” eechood Koen.

Maar dan vergeten ze de gymnastiekles en het zwemmen. Ze slaan de hoek om van een drukke winkelstraat en moeten oversteken. Ze moeten erg voorzichtig zijn, er is veel verkeer. Auto's, fietsen, bromfietsen en bussen rijden in een onafgebroken stroom voorbij en het duurt een hele tijd voor de weg eindelijk vrij is. Dan lopen ze zo vlug mogelijk naar de overkant.

Nu nog een paar minder drukke straten door en dan komen ze eindelijk in een brede stille laan, met hoge bomen. Ze zijn thuis.

HOOFDSTUK II

s 'Avonds zit Maarten met zijn vader en moeder aan tafel voor het avondeten. Hij heeft honger, zijn bord is in een ommezien leeg. „Hoe was het op school vandaag?” wil vader weten. „Was je huiswerk in orde?”

Maarten knikt. „Bijna alles goed,” zegt hij trots.

„Goed zo,” zegt vader. „En wat heb je vandaag gedaan?”

Maarten moet opeens aan de koperen bel denken. En aan zijn straf. Hij kleurt een beetje en kijkt verlegen op zijn bord. Vader ziet het en begrijpt het meteen.

„Vertel eens op”, zegt hij. „Wat is er gebeurd?”

Maarten aarzelt even, maar dan vertelt hij alles eerlijk. Van het briefje dat hij weg moest brengen en van de koperen bel die zo fijn hing te glimmen in de hal en die opeens zo heel dicht bij was, toen hij op de trap stond. En ook van de straf die hij kreeg en dat hij na moest blijven om 12 uur... Hij schaamt zich een beetje en durft vader en moeder niet goed aan te kijken. Als hij alles heeft verteld, is het even stil om de tafel. Vader en moeder kijken elkaar aan. Moeder schudt zachtjes haar hoofd. Maar haar ogen lachen. Vaders ogen twinkelen ook. Maar hij zegt toch: „Je wist natuurlijk wel dat je niet aan die bel mocht komen Maarten, je verdiende straf.”

En dan zegt hij, net als de meester: „Denk erom dat het niet weer gebeurt hoor.” En Maarten belooft het.

En dan vertelt hij verder. Over de gymnastiekles en wat de meester heeft gezegd over gymnastiek buiten op het veld deze zomer. En het zwemmen! Hij kan al zwemmen, maar hij zou toch dolgraag met de klas naar het zwembad gaan.

„Was het maar vast zomer,” zucht hij.

Vader en moeder kijken elkaar weer aan. Maarten merkt het niet. Hij eet met smaak en ziet niet dat vader knikt en heel zachtjes zegt: „Straks”.

Na het eten mag hij nog een poosje buiten spelen. Maar niet lang meer: als het donker begint te worden moet hij binnen komen.

Koen komt ook nog even buiten en in de stille laan voetballen ze tot het begint te schemeren tussen de hoge bomen en ze de bal nauwelijks meer kunnen zien. Dan is het tijd om naar huis te gaan.

Met de voetbal onder zijn arm komt Maarten de keuken binnen, waar moeder juist bezig is thee te zetten.

„Maarten,” komt vaders stem uit de kamer. „Kom eens hier.” Samen met moeder gaat hij naar binnen. Vader zit verscholen achter de krant, maar hij legt hem direct neer als hij moeder en Maarten ziet binnenkomen.

„Maarten,” zegt hij dan, „hoe zou je het vinden om te gaan verhuizen?”

Maarten, die al onderweg is naar de boekenkast om een boek te pakken, staat met een ruk stil.

„Verhuizen,” herhaalt hij ongelovig, terwijl hij zich omdraait en zijn vader verbaasd aanstaart.

„Verhuizen” knikt vader. „Ergens anders gaan wonen.”

Maarten fronsst zijn wenkbrauwen. Verhuizen... daar heeft hij zelfs nog nooit aan gedacht. Hij heeft altijd in dit huis in de stille laan gewoond. Met vader en moeder. En Koen is al jaren zijn

vriendje. Ze gaan al zo lang samen naar school!

Verhuizen... dat betekent in een ander huis gaan wonen. Het gebeurt soms met kinderen uit zijn klas, dat weet Maarten wel. En hij weet ook, dat het meestal een andere school betekent, met een andere meester en andere kinderen. En vaak een andere stad of een ander dorp. Zou hij dat leuk vinden? Hij weet het niet en schudt hulpeloos zijn hoofd.

„Wij gaan hier vandaan Maarten,” zegt vader rustig.

„We gaan verhuizen, al gauw.”

Maarten kijkt met grote ogen naar zijn ouders.

„Naar een... een an... andere plaats?” vraagt hij dan hikkend.

Vader schudt zijn hoofd. „Niet naar een andere plaats,” zegt hij.

„Naar een ander land.”

Een ander land...

Nu valt Maartens mond open van verbazing. Een ander land, verhuizen naar een ander land.

„We gaan naar Canada, Maarten,” zegt moeder, terwijl ze de theekopjes op de tafel zet. „Voor een paar jaar”.

Canada.

Daar heeft Maarten wel eens van gehoord. Dat is een land, ver weg, aan de andere kant van de oceaan, weet hij.

Nu gaat vader vertellen.

Hij moet voor zijn werk een paar jaar naar dat verre land en moeder en Maarten gaan natuurlijk mee. Het is een heel groot land met bergen en bossen en eindeloze vlakten en prachtige meren. Maar ook met grote steden en heel kleine dorpjes.

Ze zullen er in een vliegtuig naar toe gaan en gaan wonen in een stad die dicht bij de bergen ligt.

Maarten hoort het allemaal maar half. Hij kan het nog niet goed begrijpen. Hij is nog nooit verhuisd en nu opeens naar een ander land.

Maar opeens hoort hij vader zeggen, dat er Indianen in Canada wonen en nu beginnen zijn ogen te glanzen.

Indianen!

Daar heeft hij dikwijls over gelezen. Daar heeft hij zelf boeken over! Prachtige verhalen zijn het. Over dappere opperhoofden en krijgshaftige stammen, die op hun snelle paarden over de wijde vlakten stuiven.

Hij zucht diep en de dikke rimpel in zijn voorhoofd verdwijnt. Nu luistert hij aandachtig naar vaders stem, die in de stille kamer verder vertelt.

Het is donker geworden. Buiten in de laan staan de bomen roerloos in de voorjaarsavond. In de kamer is het ook donker. Moeder heeft vergeten de lamp aan te steken. Haar breiwerk ligt onaangeroerd in haar schoot.

Het geluid van een auto, die snel door de laan rijdt, doet vader eindelijk ophouden. Het felle licht van de koplampen glijdt een ogenblik door de donkere kamer.

Moeder staat haastig op en draait de lamp aan. Meteen werpt ze een blik op de klok. „Het is bedtijd Maarten,” zegt ze.

„Eigenlijk had je er allang in moeten liggen. Ga maar gauw, het is al laat.” Gehoorzaam staat Maarten op en even later gaat hij de trap op naar boven, waar zijn kamer is.

Later, als moeder die hem nog even kwam toedekken, weer naar beneden is gegaan, ligt hij in zijn warme bed, in zijn vertrouwde kamer. Maar hij kan niet slapen! Stil ligt hij te kijken naar het raam, dat een grijze plek is in de donkere wand van de kamer. De gordijnen zijn niet dichtgetrokken en door het raam kan hij de hoge bomen in de laan zien. Hun nog kale takken steken zwart af tegen de avondhemel en een kleine bleke maan tekent hun grillige schaduwen op het raam en de vloer.

Het is heel stil buiten. Even is er het geluid van een fietser, die voorbij gaat; zijn banden zacht zoevend over de stenen van de straat. Dan is het weer stil.

Maarten zucht... Hij moet steeds denken aan wat vader allemaal heeft verteld. Aan dat vreemde verre land, waar ze naar toe zullen gaan. Aan de grote stad, waar ze zullen gaan wonen. En aan de school, waar hij naar toe zal moeten.

Een vreemde school met een vreemde meester en allemaal vreemde kinderen. Kinderen die een andere taal spreken dan hij. Engels, heeft vader gezegd. Dat zal hij ook moeten leren. En dat is erg moeilijk.

Hij zucht weer en denkt aan zijn eigen school, waar hij nu al jaren naar toe gaat. Aan het zonnige lokaal met de bloeiende geraniums in de brede vensterbank en de grote gekleurde platen aan de wand. En aan de meester, wiens ogen zo vrolijk kunnen lachen

achter zijn blinkende brilleglazen en die zo fijn vertellen kan. En hij denkt ook aan Koen.

Wat zal die wel zeggen...

Hij gaat het hem morgen dadelijk vertellen. En ook aan de meester en de andere kinderen in zijn klas. En aan...

Verder komt hij niet. Langzaam vallen zijn ogen toe.

De bleke maan kijkt even onderzoekend door het grijze raam en verdwijnt dan weer achter een donkere wolk, tevreden knikkend.

En in zijn veilige bed droomt Maarten van Indianen, die op wilde paarden achter een grote koperen bel aanjagen. Maar als ze hem bijna hebben, komt de meester eraan en zegt streng dat ze allemaal school moeten blijven. En dan pakt hij zelf de bel en rijdt er mee weg op zijn fiets, waar Koen achterop zit.

De volgende morgen, op weg naar school, vertelt Maarten het grote nieuws aan Koen.

„Naar Canada,” zegt die verwonderd. „Joh, dat is een eind weg. Mijn oom woont er; je moet er met de boot naar toe.”

„Of met een vliegtuig,” zegt Maarten.

„Ga jij met een vliegtuig?” vraagt Koen ongelovig. Maarten knikt.

„Dat gaat vlugger,” zegt mijn vader.

Daar moet Koen even over denken. Maarten, die in een vliegtuig naar Canada gaat! Hij benijdt zijn vriendje erg!

„Maar dan moet je natuurlijk ook naar een andere school”, ontdekt hij dan.

„Ja,” knikt Maarten en vertelt over de school waar ze engels spreken. En dat hij dat ook zal moeten leren. Nu trekt Koen een dikke rimpel in zijn voorhoofd.

Maarten die engels moet leren, Maarten die weg gaat...

Een poosje lopen ze zwiingend naast elkaar en ze zijn al bijna bij de school, als het vrolijk getinkel van een fietsbel achter hen klinkt. Het is de meester. Lachend steekt hij zijn hand op naar de beide jongens, terwijl hij ze voorbij rijdt.

„Kom mee joh,” zegt Koen opeens en begint te rennen, de meester achterna. Maarten volgt wat langzamer. De meester fietst niet vlug, al gauw hebben ze hem ingehaald.

„Meester... meester,” roept Koen, „Maarten...”

De meester kijkt op. „Wat is er met Maarten?” vraagt hij, terwijl hij nog langzamer gaat rijden. Koen geeft Maarten een duw. „Vooruit joh, vertel het,” fluistert hij, nog hijgend van het harde lopen. De meester stapt van zijn fiets en kijkt de jongens vragend aan. „Wat is er met Maarten?” zegt hij weer.

En dan vertelt Maarten...

Nu lopen ze met zijn drieën het laatste eindje naar de school. De meester in het midden en Maarten en Koen ieder aan een kant. Koen mag de fiets weer vast houden. Hij rijdt hem voorzichtig over de tegels van het trottoir. En hij moet opeens weer denken aan gisteren, toen ze op weg waren naar de gymnastiekles. Hij lacht stiekum een beetje. Zou de meester boos worden als hij op de fiets ging rijden? Misschien niet. Maar hij zal het toch maar niet doen.

Later, als de school begonnen is en de jongens en meisjes allemaal binnen zijn, mag Maarten zijn grote nieuws vertellen. Ze vinden het geweldig! Ze zouden allemaal wel naar Canada willen. En dan in een vliegtuig... Stel je voor!

„Weet je wat,” zegt de meester, „nu Maarten naar Canada gaat, gaan wij allemaal wat over Canada leren. Dan weten we waar hij wonen gaat.”

Dat vinden de jongens en de meisjes leuk. Maarten ook.

Hij is er nu toch wel een beetje trots op dat hij zo ver weg gaat. Vooral als hij mag vertellen wat vader hem de vorige avond heeft verteld over dat vreemde land. En als hij vertelt dat er Indianen wonen, luisteren ze allemaal met open mond.

Echte Indianen!

„Stuur ons maar eens gauw een ansichtkaart met Indianen erop,” lacht de meester, als Maarten eindelijk is uit verteld.

Dat belooft Maarten.

Nu gaat de meester vertellen. Een verhaal uit de Bijbel is het. Uit het Oude Testament.

„Fijn,” denkt Maarten en verschuift wat in zijn bank, zodat hij de meester beter kan zien.

Het verhaal gaat over het volk Israël, op zijn lange reis door de woestijn van Egypte naar het land dat de Heer hun had beloofd.

En hoe de Heer voor hen zorgde in die dorre woestijnen. Ze kregen eten, iedere dag weer. En water om te drinken. Soms waren ze ongehoorzaam en opstandig. Maar de Heer verliet hen nooit. Hij bleef voor hen zorgen, ze waren zijn volk!

Maarten luistert aandachtig. Voor het eerst die morgen vergeet hij Canada en de verre reis, die hij gaat maken. Hij kijkt naar de plaat, die de meester voor het bord heeft opgehangen. Het is een plaat van de tabernakel, die het volk Israël moest maken voor de Heer. Daar woonde hij, zodat Hij altijd dicht bij hen was. Waar ze ook naar toe gingen, Hij ging met Zijn volk mee!

Het verhaal is uit. De Meester glijdt van de voorste bank, waarop hij heeft zitten vertellen en gaat de plaat wegbergen. Maarten droomt weg. Zijn gedachten zijn bij het Bijbelverhaal.

Wat een reis was dat! Altijd maar lopen door de hete droge woestijnen. Overdag in de brandende zon en 's nachts slapen onder de koude sterrenhemel. Weken, maanden, jarenlang.

Mozes en Jozua en al de grote mensen, maar de kinderen net zo goed! Jongens zo als hij zelf en kleine meisjes!

Stel je voor dat hij helemaal moest lopen naar het verre land waar hij naar toe gaat!

Daar moet hij zelf een beetje om lachen. Want dat kan immers niet. Er ligt een grote oceaan tussen Holland en Canada. Gelukkig maar!

Na het Bijbelverhaal gaan ze rekenen. De sommen zijn niet moeilijk vandaag. Lang zo moeilijk niet als die van gisteren.

Als Maarten zijn schrift open doet, ziet hij tot zijn grote opluchting, dat hij de meeste sommen goed had. De meester knikt goedkeurend. Tevreden begint hij aan de nieuwe bladzij in zijn rekenboek.

Later gaan ze lezen en dan is het al bijna tijd voor het speelkwartier. Maar de vrolijke lentezon, die zo graag de jongens en meisjes in het ruime schoollokaal van hun werk houdt met haar plagende stralen, is al een poosje geleden verdwenen achter een dikke grijze wolk. En de vriendelijke witte wolkjes, die zo zorgeloos langs de blauwe voorjaarshemel dreven, zijn gaandeweg veranderd in een grote grauwe wolkenmassa, die het blauw langzaam maar zeker helemaal bedekt. En net voor het tijd is om naar buiten te gaan

voor het speelkwartier, tikkelen de eerste regendruppels tegen de ruiten. Ze vallen op het raamkozijn en ook op de grijze tegels van het plein, waar ze donkere ronde plekken maken.

Maarten kijkt op uit zijn boek en zucht teleurgesteld. Regen, dat betekent dat ze binnen moeten blijven. Jammer!

De meester heeft het ook gezien. Geen speelkwartier vandaag. Hij glimlacht een beetje geheimzinnig en zegt, dat de kinderen hun boeken wel weg mogen bergen. Dan loopt hij naar de kast en pakt een dik boek van de bovenste plank.

Maarten, die naar de regen, die nu in dikke stralen neervalt, zit te kijken, merkt het niet direct. Maar de andere jongens en meisjes verschuiven plezierig in hun banken.

Het voorleesboek! Fijn!

Het is een dik boek, waar de meester alleen uit voorleest als ze in het speelkwartier binnen moeten blijven, omdat het regent. En het is een geweldig boek vol prachtige verhalen!

Ze vergeten de regen en hun teleurstelling en kijken vol verwachting naar de meester, die weer op de voorste bank gaat zitten en het boek openslaat. Wat wordt het nu gezellig in de klas! Het licht gaat aan, want het is zo donker geworden buiten, dat de meester de letters niet eens meer goed kan zien. De regen gutst tegen de ramen en loopt er in stralen langs naar beneden en de wind blaast heftig in de bomen aan de andere kant van het schoolplein. En in hun banken luisteren de kinderen naar het spannende verhaal!

Als ze om 12 uur naar huis toe gaan, regent het nog steeds. Terwijl ze in de gang hun jassen aantrekken, vraagt Koen of Maarten 's middags bij hem komt spelen. Het is woensdag, ze hoeven niet naar school. Maarten belooft het. Hij speelt graag bij Koen, en nu het regent kunnen ze toch niet buiten zijn.

„Maar we hebben ook nog huiswerk voor morgen joh,” herinnert hij zich dan opeens. Koen schrikt. Dat had hij helemaal vergeten. Zijn schriften liggen nog in de klas. Haastig gaat hij terug om ze op te halen.

„Neem je huiswerk mee, dan doen we het samen,” stelt hij voor, als hij weer terug is. Maarten knikt; dat zal hij doen.

Dan steken ze hun handen diep in de zakken van hun jassen, duiken in hun kragen en lopen zo vlug ze kunnen door de stromende regen naar huis.

's Middags, bij Koen thuis, zitten ze samen bij de tafel. Gebogen over hun huiswerk. Ze moeten hun aardrijkskundeles leren en ook de namen van de plaatsen en rivieren, die ze in hun schriften hebben geschreven. Koen heeft een atlas en zoekt de kaart op, waarop de plaatsen en rivieren staan die ze moeten leren. Hij bladert van de ene kaart naar de andere.

Maarten kijkt op van zijn schrift. „Misschien staat er wel een kaart van Canada in de atlas,” zegt hij opeens.

Maar Koen schudt zijn hoofd. „Het is alleen een atlas van Europa,” zegt hij.

„Jammer,” zucht Maarten, terugkerend naar zijn aardrijkskundeles.

„Maar mijn broer heeft boven een grote atlas van de hele wereld,” ontdekt Koen dan. „Zal ik die eens gaan halen?”

Daar staat Canada natuurlijk in.”

Hij schuift zijn stoel achteruit en loopt vlug de kamer uit naar boven. Een ogenblik later hoort Maarten hem de trap alweer af bolderen. Glunderend komt hij de kamer binnen, de dikke atlas onder zijn arm.

Nu liggen ze samen op de knieën bij de atlas, die wijd open op de vloer ligt. Ze zoeken en zoeken. Het valt niet mee. Er zijn zoveel kaarten. En zoveel landen. En de namen zijn moeilijk!

Maar opeens vinden ze het. „Canada,” leest Koen.

„Canada,” herhaalt Maarten.

Triomfantelijk kijken ze elkaar aan. Dat is het. Ze hebben het gevonden!

Samen buigen ze zich over de kaart.

„Wat een groot land,” zegt Koen vol ontzag. Maarten knikt afwezig. Hij probeert de plaats te vinden waar ze gaan wonen. Zoekend glijdt zijn vinger over de kaart. Plotseling ziet hij de dikke stip en zijn hand stopt. „Daar,” zegt hij voldaan.

Koen schuift nog wat dichterbij de atlas toe, zodat hij het ook goed kan zien. Hakkelend leest hij de plaatsnaam. Maarten knikt, daar is het.

„En mijn oom woont daar,” ziet Koen opeens. Hij wijst een andere dikke stip op de kaart aan.

Ze denken niet meer aan hun huiswerk en de schriften die opengeslagen op de tafel liggen te wachten. De dikke atlas met zijn

gekleurde kaarten is veel fijner! Ze vinden een kaart van de hele wereld en kunnen nu goed zien hoever Maarten wel weg gaat. Er ligt een brede blauwe oceaan tussen de beide landen.

„Het is wel,” begint Koen, maar verder komt hij niet.

De deur van de kamer gaat open en een stem achter hun ruggen zegt: „O daar is mijn atlas!”

Verschrikt kijken ze beiden om. Joost, Koens grote broer, staat achter hen. Hij kijkt een beetje verbaasd naar de jongens en de atlas op de vloer.

„Wat moeten jullie daarmee?” vraagt hij dan.

Koen begint direct te vertellen.

Over Maarten, die naar Canada gaat en dat ze dat land hebben opgezocht in de atlas van Joost, omdat het in zijn eigen atlas niet stond. Joost komt er ook bij zitten en met zijn drieën nu, buigen ze zich over de kaart van Canada.

Maarten wijst aan en Joost luistert aandachtig.

Op de tafel liggen de schriften en boeken... vergeten!

HOOFDSTUK III

Nu gaan de dagen vlug voorbij voor Maarten. Er is zoveel te doen! Vader brengt kaarten mee van Canada en boeken met prachtig gekleurde platen. Maarten ziet foto's van hoge bergen met blinkend wit besneeuwde toppen en van eindeloze groene bossen. Van gladde spiegelende meren en wild voortstromende rivieren. En vader brengt ook een boekje mee. Een engels boekje, waar woorden in staan en korte zinnetjes. En 's avonds, na het eten zitten ze er samen mee bij de tafel. Vader zegt het voor en Maarten herhaalt de woorden geduldig. Het is erg moeilijk, maar hij doet erg zijn best.

Hij mag de kaarten en boeken over Canada mee naar school nemen, en als Maarten ze op een morgen voor de meester neerlegt op zijn tafel, belooft die dat ze er allemaal naar mogen kijken. „We hebben aardrijkskunde vanmiddag,” zegt hij. „Dat komt prachtig uit.”

's Middags bewonderen de jongens en meisjes de mooie platen in de boeken. En ze kijken ook naar de kaart, waarop Maarten aan mag wijzen waar hij gaat wonen.

De meester heeft zelf ook een dik boek over Canada meegebracht. Hij vertelt er uit en later schrijft hij de namen op het bord van plaatsen die ze gaan leren. Vreemde, moeilijke namen zijn het, die de kinderen zorgvuldig overschrijven in hun aardrijkskundeschriften.

Er staat ook een grote wereldbol voor de klas, die langzaam door de meester wordt rondgedraaid, zodat ze allemaal goed kunnen zien hoever Maarten wel weggaat en later leest de meester nog een spannend verhaal voor over een Indianenjongen, die in de wildernis leefde, helemaal alleen!

Thuis heeft Maarten het ook druk. Moeder heeft gezegd dat hij naar zijn speelgoed moet gaan kijken. Hij moet uitzoeken wat hij mee wil nemen naar Canada. Niet alles kan mee in de grote hutkoffers en daarom inspecteert Maarten op een regenachtige zaterdagmiddag zorgvuldig de planken van zijn speelgoedkast. Er ligt van alles op. Boeken, puzzels en allerlei spelletjes. Een paar

auto's en een houten treintje. Maarten lacht een beetje als hij dat ziet en pakt het van de plank. Dat hoeft niet meer mee naar Canada, daar speelt hij al lang niet meer mee.

Maar wat zal hij er mee doen? Wat niet mee kan moet hij weggeven heeft moeder gezegd. Maar aan wie zal hij het geven? Diep in gedachten staart hij naar het treintje.

Opeens weet hij het; Koens kleine broertje... Die zal er vast nog graag mee spelen. Het treintje verdwijnt in een grote kartonnen doos, die op de vloer staat en Maarten keert terug naar de volle planken. Hij pakt een stapel boeken en bekijkt ze één voor één. Er zijn oude bij, die hij al lang geleden gelezen heeft, maar ook nieuwe, die hij heeft gekregen voor zijn laatste verjaardag.

Sommige boeken verdwijnen in de kartonnen doos. Anderen worden in een nette stapel op de tafel gelegd. Als hij klaar is met de boeken volgen de puzzels, de spelletjes, de speelgoedauto's. De kast wordt leger, de doos steeds voller. De tafel is al gauw bedolven onder het speelgoed dat hij mee wil nemen. Zoekend kijkt Maarten rond naar een ander plaatsje. Hij vindt het bijna meteen. Zijn bed, natuurlijk! IJverig gaat hij verder en het duurt niet lang of de vrolijk geruite spreij van zijn bed is ook verdwenen onder het speelgoed.

De planken zijn bijna leeg nu. Alleen op de onderste plank staat in een hoek nog een witte doos. Maarten pakt hem op en zet hem voorzichtig op de vloer. Als hij het deksel oplicht liggen daar zijn schaatsen!

Ze zijn nog bijna nieuw. Hij heeft ze met Sint Nicolaas gekregen en er maar een paar keer op gereden. Er is niet dikwijls ijs geweest deze winter en de schaatsen lagen bijna altijd in de kast.

Weifelend kijkt Maarten naar de schaatsen in de doos.

Zal hij die meenemen? Zou hij die nodig hebben in dat verre vreemde land? Zou daar vaak ijs zijn? Het is er koud 's winters heeft vader gezegd. Maar zouden de kinderen er ook schaatsrijden, net als in Holland?

Hij weet het niet en legt voorzichtig het deksel weer op de doos. Dan komt hij, opeens besloten, overeind. Hij gaat het aan vader vragen. Die is thuis, het is immers zaterdag.

Beneden in de kamer vindt hij zijn vader en moeder. Beiden zijn druk bezig, maar als Maarten binnenkomt kijken ze tegelijk op

van hun werk.

„Ben je klaar Maarten?” vraagt moeder.

„Bijna,” zegt Maarten. „Alleen dit nog.”

Hij zet de doos met de schaatsen pardoos midden op de tafel.

„Zal ik die meenemen naar Canada? Rijden ze daar ook schaats?”

Vragend kijkt hij zijn vader aan. Die lacht en zegt: „Kom maar eens mee.”

Hij loopt naar de lage tafel bij het raam en pakt een boek, dat Maarten nog niet eerder heeft gezien.

„Kijk daar maar eens in,” zegt hij vrolijk.

Maarten slaat het boek open en begint er in te bladeren.

Het is weer een boek over Canada en er staan weer mooie gekleurde platen in.

Platen van witte berghellingen, waarop skiërs in wolken sneeuw naar beneden stuiven. En platen van lange platte sleden, waarop lachende mensen van besneeuwde heuvels naar omlaag komen glijden. En ook platen van ijsbanen, waarop schaatsende kinderen vrolijk door elkaar krielen.

„Wel,” zegt vader, als Maarten bij de laatste bladzij is aangeko-

men. „Wat denk je ervan, zou je je schaatsen meenemen?”
Maarten klapt het boek dicht en legt het terug op de tafel.
„En of!” zegt hij beslist.

Later gaat hij samen met moeder naar zijn kamer terug. Het speelgoed in de kartonnen doos wordt nog eens nagekeken en dan weer netjes door moeder ingepakt.

„Dit moet je weggeven, Maarten,” zegt ze. „Je mag zelf weten aan wie.”

Maarten hoeft er niet lang over te denken. Hij weet al precies wat hij met het speelgoed gaat doen.

Een paar dagen later is de doos leeg. En het speelgoed dat op Maartens tafel lag is ook verdwenen. Moeder heeft het in één van de hutkoffers gepakt. Nu wordt de kamer erg kaal. Zelfs de platen en foto's die aan de muren hangen worden er afgehaald. Het geeft Maarten een wonderlijk gevoel. Zijn vertrouwde kamer, die zo verandert, die zo helemaal niet meer zijn eigen kamer is...

Op school hebben ze veel over Canada geleerd en de meester heeft er dikwijls van verteld.

En op een middag als de jongens en meisjes klaar zijn met hun rekenwerk en taallessen en het bijna tijd is om naar huis te gaan, gaat de meester weer op de voorste bank zitten, en zegt:

„Het duurt nu niet lang meer voor Maarten naar Canada gaat. Maar voor hij weggaat gaan we een afspraak met hem maken.”
Maarten, in zijn achterste bank, schrikt een beetje. Wat bedoelt de meester?

„Je gaat ver weg Maarten en je zult niet langer bij ons in de klas zitten,” vervolgt de meester. „Maar we willen toch graag weten hoe het met je gaat in dat verre land. En daarom zou het leuk zijn als je zo nu en dan eens een brief schreef. Aan de hele klas. En dan zullen wij je ook terugschrijven. Allemaal. Hoe zou je dat vinden?”

Maarten kijkt een beetje beduusd naar de meester.

Een brief schrijven? Aan de hele klas?

Maar de andere kinderen knikken allemaal heftig. Ze vinden het reuze leuk. Maarten zal hun zo alles kunnen vertellen over het vreemde land. En ook over de school waar hij straks naar toe zal

gaan, en de kinderen en de nieuwe meester die hij zal krijgen. Ze keren zich om in hun banken en kijken hem vol verwachting aan. Maarten krijgt een kleur en kijkt hulpzoekend naar de meester. Maar die lacht hem vrolijk toe en zegt:

„Wel Maarten, wat denk je ervan? Zou je dat willen doen?”

Maarten knikt een beetje aarzelend. Hij heeft nog niet zo vaak brieven geschreven. Het is misschien wel erg moeilijk. Het is of de meester zijn gedachten raadt.

„Je kunt het best hoor,” verzekert hij. „Dat zal je zien. Misschien wil je moeder je de eerste keer wel helpen. En daarna zul je zien hoe gemakkelijk het gaat.

En we schrijven je terug hoor. Allemaal. Je hoeft maar één brief te schrijven en je krijgt een hele stapel terug. Die kunnen vast niet eens allemaal in je brievenbus.”

Nu moet Maarten ook een beetje lachen. Stel je voor, zoveel brieven dat ze niet eens allemaal in de brievenbus kunnen!

„Afgesproken Maarten?” vraagt de meester.

Maarten knikt. Op hetzelfde ogenblik wordt de bel in de hal geluid. De schooldag is voorbij. Het is tijd om naar huis te gaan.

De laatste dagen voor Maartens vertrek naar Canada gaan vlug voorbij. Veel te vlug. Op een winderige voorjaarsmorgen lopen Koen en Maarten voor het laatst samen naar school.

Maarten draagt een pakje onder zijn arm. Dat is voor de meester. Het is druk in de straten en de wilde lentewind boldert dwars door al die drukte heen. Hij trekt aan mutsen en sjaals en blaast tegen jassen en jekkers, die gehoorzaam bol gaan staan. Hij laat Koens das vrolijk wapperen en waait Maartens krullen alle kanten uit. Maar Koen en Maarten merken het nauwelijks. Ze praten druk over Canada.

„Ik wou dat ik mee mocht joh,” zegt Koen benijdend.

„Fijn in zo'n groot vliegtuig. Wat zal je veel zien.”

Maarten knikt enthousiast. Stel je voor dat dat kon! Koen mee naar Canada. Wat zou dat fijn zijn!

„Ik wou dat je...” begint hij, maar stopt opeens.

Een heftige rukwind trekt aan het pakje en blaast het onder zijn arm vandaan. Voor Maarten het kan grijpen, is het al weggevaaid. Geschrokken staat hij stil.

„Koen, mijn pakje!” roept hij radeloos.

Koen heeft het al gezien. Hij begint meteen te hollen, maar de dolle wind heeft het pakje gegrepen en blaast het uitgelaten over de straat. Het rolt over de stenen van het trottoir, hoe langer hoe vlugger. Koen rent er achteraan, zo hard hij kan.

Maar telkens als hij het bijna heeft en zich bukt om het te grijpen, blaast de wind het weer een eindje verder weg.

Het is een heerlijk spelletje en de wind lacht en joelt van plezier.

Maar Maarten lacht niet. Hij is Koen achterna gehold en probeert ook het pakje te grijpen. Maar de wind is hem telkens net even te vlug af en het pakje rolt steeds voor hun grijpende vingers weg. Zo krijgen ze het nooit meer terug. Wanhopig kijkt Maarten om zich heen. Hoe moet dat nu?

Maar dan krijgen ze hulp.

Van de andere kant komt een mevrouw aanlopen. Ze draagt een grote boodschappentas aan haar arm en een klein hondje loopt naast haar aan een stevige lijn. Ze ziet het steeds maar wegwaaiende pakje en de beide hollende jongens en begrijpt meteen wat er aan de hand is. Het pakje komt haar tegemoet rollen. Vliegensvlug bukt ze zich en raapt het op. Triomfantelijk houdt ze het omhoog.

Maarten en Koen hebben het gezien. Hijgend staan ze stil bij de vriendelijke mevrouw. Het hondje begint ze meteen te besnuffelen, maar ze merken het niet eens. Het pakje... de mevrouw heeft het pakje voor de meester... gelukkig...

Lachend geeft de mevrouw het pakje aan Koen, maar die geeft het meteen door aan Maarten.

„Het is... v... van... h... hem,” hijgt hij. „Voor... d... de... m..mm..meester.”

„Voor de meester?” vraagt de mevrouw.

„Gelukkig dat je het terug hebt zeg. Stel je voor dat het helemaal was weggewaaid.”

Maarten kan alleen maar knikken. Hij is zo blij dat hij het pakje terug heeft. Hij houdt het stevig vast in beide handen.

En dan kijkt hij er naar.

Het papier is vuil geworden. Er zitten lelijke donkere vlekken op.

En het is ook gescheurd.

Zijn gezicht betreft. Wat zal de meester wel zeggen van zo'n

slordig pakje!

De mevrouw ziet het.

Ze krijgt medelijden met Maarten.

„Is de meester jarig vandaag?” wil ze weten. „Is dat een ka-
dootje?”

Maarten schudt bedrukt zijn hoofd, maar Koen zegt vlug: „Maar-
ten gaat morgen naar Canada. Vandaag gaat hij voor het laatst
naar onze school. Daarom heeft hij een pakje voor de meester.”

„Naar Canada,” zegt de mevrouw verbaasd. „Dat is een eind weg
zeg.”

Ze kijkt weer naar het pakje en dan naar Maartens bedrukte
gezicht. En dan kijkt ze in haar boodschappentas.

„Geef je pakje maar eens hier,” zegt ze vrolijk. „Zo kun je het toch
niet aan de meester geven he?”

Ze duikt in haar boodschappentas en tovert een keurig opgevou-
wen papiertje te voorschijn. Maartens gezicht klaart op. Vlug
haalt de mevrouw het vuile, gescheurde papier van het pakje en
wikkelt het dan in haar eigen mooie papier. Zorgvuldig vouwt ze
het dicht en geeft het terug aan Maarten.

„Alstjeblijft,” lacht ze. „Je pakje voor de meester.”

Zo ziet het er beter uit he? Maar laat het nu niet weer wegwaaien
hoor.”

Opgelucht kijkt Maarten haar aan.

„D...da...dank...u...w...wel,” hakkelt hij.

„Dank u wel,” eechoot Koen.

De mevrouw lacht weer. „Niets te danken hoor. En een goede reis
naar Canada morgen.”

Dan loopt ze weer verder. Het kleine hondje loopt gehoorzaam
mee.

Het laatste eind naar school moeten de jongens hollen. Het is al
erg laat. Ze zijn nog niet eens op het schoolplein als ze de bel al
horen gaan. Nog net op tijd vinden ze hun plaatsen in de rij bij de
buitendeur. Meteen gaan ze al naar binnen. De meester, die in de
deuropening staat, heeft het gezien. Plagend trekt hij Maarten
aan zijn oor.

„Bijna te laat op je laatste dag,” lacht hij. „Hoe kwam dat zo?
Had je je verslapen?”

Maarten krijgt een kleur. Hij denkt aan het pakje. Het is gelukkig niet weer weggewaaid. Het heeft het laatste eind naar school veilig onder zijn jas gezeten. Nu haalt hij het te voorschijn. Het papier van de vriendelijke mevrouw zit er nog keurig om. Hij geeft het pakje aan de meester. „Voor u,” zegt hij een beetje verlegen. De meester is verrast. „Nee maar, een pakje,” zegt hij. „Dat ga ik open maken hoor. Zodra we in de klas zijn.”

Het wordt een vreemde dag, die laatste dag op school.

Maarten doet zijn rekenwerk en zijn taalles, maar hij kan er zijn gedachten niet goed bijhouden. En onder de leesles dwalen zijn ogen telkens over de rode geraniums in de vensterbank naar buiten. De weilanden aan de overkant zijn helder groen met honderden gele en witte stippeltjes en de zon staat vrolijk aan een blauwe hemel te schijnen. Het torentje in de verte wijst ondeugend naar een klein wit wolkje, dat er net boven drijft.

„Morgen,” denkt Maarten. „Morgen”... en hij vergeet zijn leesboek...

De meester ziet het wel. Hij glimlacht een beetje, maar hij zegt niets.

Op zijn tafel staat een fijne doos sigaren. Een opgevouwen papier-tje ligt er netjes naast.

Later mag Maarten afscheid gaan nemen van de andere meesters en juffrouwen. Het laatst gaat hij naar de hoogste klas. Een beetje aarzelend klopt hij op de deur, denkend aan die andere morgen, een paar weken geleden. En aan de blinkende koperen bel in de hal, en zijn straf!

Maar de strenge stem van toen is nu alleen maar vriendelijk en zegt: „Het is een heel bijzondere dag vandaag, Maarten. Je laatste dag op onze school. En daarom mag je iets bijzonders doen. Kom maar eens met mij mee.”

Samen gaan ze het lokaal uit, de gang door, de trap af. In de hal bij de bel staan ze stil. Maarten mag de bel luiden! Langzaam grijpt hij naar de leren riem. Een flinke ruk... en nog één... en nog één...

Luid galmt de bel door de stille school. Nu weten ze allemaal dat het tijd is om naar huis te gaan!

's Middags vertelt de meester nog een fijn verhaal uit de vaderlandse geschiedenis. En het laatste half uur zingen ze. Vrolijke versjes over hollands groene weiden en de meimaand, die weer in het land is. De kinderen mogen om de beurt een versje kiezen en Maarten mag er twee zeggen, omdat het zijn laatste dag op school is. De ramen van het lokaal staan wijd open en een paar brutale mussen, die in de bomen langs het schoolplein zitten, kwetteren lustig met de zingende kinderen mee. Ze zijn ook blij dat de lente weer in het land is.

Dan galmt de koperen bel door de school. Maartens laatste schooldag is voorbij. In het lokaal wordt het nu stil. De kinderen vouwen hun handen en sluiten hun ogen. En de meester bidt. Hij vraagt of de Heer alle kinderen veilig thuis wil brengen. En hij vraagt ook of de Heer Maarten wil beschermen op zijn lange reis naar het verre land.

's Avonds ligt Maarten voor het laatst in zijn bed in zijn vertrouwde kamer. De kamer is kaal. Al zijn speelgoed is weg en zijn kleren ook. De muren zijn ook kaal. De platen en foto's zijn ingepakt. En zelfs het brede raam is kaal. Moeder heeft de gordijnen in een grote koffer geborgen. Alleen op de stoel naast Maartens bed staat nog iets. Daar staat de mooie nieuwe vliegtas, die vader voor hem meebracht, een paar dagen geleden. Een blauwe tas is het met helder witte letters erop. Er zitten boeken in en ook een paar spelletjes. Die zijn voor de eerste weken in Canada, heeft moeder gezegd. Want het zal wel een hele tijd duren voor het speelgoed dat moeder in de grote hutkoffer heeft gepakt, zal aankomen. Maarten ligt stil te kijken naar het grijze raam. Het is vreemd groot zo zonder de gordijnen. De maan schijnt naar binnen. Een brede lichtstraal valt precies op de dekens van Maartens bed. Een beetje verdrietig kijkt Maarten erna. Hij denkt aan alles wat er is gebeurd deze dag. En aan de school en aan de meester en aan de andere kinderen in zijn klas, die hij nu heel lang niet zal zien. En hij denkt ook aan Koen, zijn vriendje, met wie hij vandaag voor het laatst heeft gespeeld.

En dan denkt hij aan het verre land waar hij morgen naar toe gaat, en aan het grote vliegtuig, dat hem er heen zal brengen. En dan wordt hij toch weer een beetje blij. Hij gaat een verre reis

maken en heel veel nieuwe dingen zien. Misschien krijgt hij wel...
Verder komt hij niet. Zijn ogen vallen toe.
De manestraal kruipt behoedzaam over de deken van Maartens
bed naar zijn kussen. Zachtjes raakt hij Maartens donkere krullen
aan. Maar Maarten merkt het niet meer. Hij slaapt.

HOOFDSTUK IV

De volgende morgen zijn ze alle drie al vroeg op. In de gang staan de koffers klaar en in de kamer, waar bijna niets meer staat, eten ze voor het laatst aan de ronde tafel. Maarten kan van opwinding bijna geen brok door zijn keel krijgen; hij speelt een beetje met de boterhammen op zijn bord. Moeder ziet het wel, maar ze zegt niets. Zelf eet ze ook niet veel.

De auto van Maartens oom brengt hen naar Schiphol. Nog even ziet Maarten in de verte zijn school, als ze over de brede straatweg de stad uitrijden. Daar zijn de andere kinderen en de meester. Dan verdwijnt de school achter de bomen en Maarten vergeet hem meteen. Er is zoveel te zien!

Er zijn veel auto's op de weg en ze hebben allemaal haast.

„Zouden ze ook allemaal naar Schiphol gaan?” denkt Maarten. Daar moet hij eigenlijk zelf een beetje om lachen. Stel je voor! Hij kijkt weer naar buiten. Ze rijden langs zonnige groene weilanden met bontgekleurde koeien en wollige schapen.

„Net knotten wol op vier poten,” zegt Maartens moeder. Daar moet Maarten erg om lachen.

Later komen ze door dorpen en steden en opeens rijden ze over een brede dijk die dwars door de zee loopt. Aan beide kanten glinstert het water. De afsluitdijk weet Maarten. Dat heeft hij op school geleerd.

Op Schiphol kijkt Maarten zijn ogen uit. Het is er druk. Overal lopen mensen. Samen met vader en moeder staat Maarten in de rij om de koffers af te geven. Op een brede band glijden ze langzaam weg. Het is vreemd leeg opeens zo zonder koffers, vindt Maarten. Maar de blauwe vliegtas heeft hij nog. Die mag hij bij zich houden in het vliegtuig. Hij voelt er eens aan. De ritssluiting zit nog goed dicht. Gelukkig maar!

Even later zijn ze in de grote vertrekhal. Daar is het nog drukker. Sommige mensen zitten op de brede banken te wachten. Anderen lopen onrustig heen en weer. Maarten kijkt eens om zich heen.

Overall zijn kleine winkeltjes waar van alles wordt verkocht. Maarten zou er dolgraag eens gaan kijken. Het mag van vader, als hij maar niet te ver uit de buurt gaat. Hij slentert van het ene winkeltje naar het andere. Dan ontdekt hij de grote ramen, waardoor je de vliegtuigen buiten kunt zien staan. Hij vergeet er de winkeltjes door en gaat dicht bij de ramen staan. De zilveren vliegtuigen blinken in de zon. Een paar staan geduldig te wachten, anderen zijn klaar om te vertrekken en rijden langzaam weg en weer anderen komen aanrijden, pas geland na hun lange vlucht.

Nu vergeet Maarten alles om zich heen. Vlak voor het raam staat hij, zijn neus er bijna tegenaan. Van welke verre landen komen die vliegtuigen aanrijden? Uit Afrika misschien? Of uit Indonesië? Of misschien wel uit Australië? Hij kijkt naar de grote auto's die af en aan rijden en naar de kleine wagentjes, volgeladen met koffers. Mannen in overals rennen heen en weer en een paar zwaaien er naar een groot vliegtuig, dat langzaam ronddraait en stopt, vlak voor het raam waar Maarten staat. Ademloos kijkt hij toe en merkt niet eens dat vader achter hem is komen staan. Hij schrikt op als er een hand op zijn schouder wordt gelegd en vaders stem zegt: „Wat denk je Maarten, zullen we maar eens in zo'n vliegtuig gaan? Of blijf je liever hier?”

Maarten draait zich om.

„Gaan we nu?” vraagt hij gretig.

Vader knikt. „Kom maar gauw.”

Met z'n drieën lopen ze door de wijde gang naar het vliegtuig.

Een vriendelijke stewardess begroet hen als ze naar binnen stappen. Ze vinden hun plaatsen gemakkelijk, drie stoelen op een rij. Maarten mag bij het raampje zitten; de vliegtas wordt onder de stoel voor hem geschoven. Zo kan hij er gemakkelijk bij.

Een poosje zitten ze nog te wachten. Dan begint het vliegtuig weg te draaien van het gebouw en naar de startbaan te taxiën. Ze zijn de enigen niet. Er volgen er nog wel twee of drie. Maarten kan ze vanuit zijn raampje heel goed zien. Nog even staat het vliegtuig stil, aan het begin van de startbaan. Dan, met een geloei van motoren, begint het te rijden. Maarten houdt zijn adem in. Sneller gaat het, steeds sneller. De weilanden vliegen voorbij, en de

straatweg... Opeens zakt de grond onder hem weg. Maarten buigt zich wat voorover om nog beter naar buiten te kunnen zien. Hoger en hoger gaan ze. Dieper en dieper zinkt het land naar beneden en kleiner en kleiner wordt alles wat hij nog kan zien. Huizen en boerderijen, kerktorens en bomen zijn nu klein als speelgoed. Piepkleine autootjes rijden over de wegen en op het water van vaarten en kanalen ziet hij even kleine bootjes.

Vader legt een hand op zijn knie. „Kijk”, zegt hij, „daar is het strand al en de zee.”

Maarten volgt zijn wijzende vinger. Hij ziet een smalle strook geel zand. Dan kronkelende witte banen, de golven van de branding en daarachter al, grijs en glinsterend in de zon, de zee!

Wat gaat het allemaal vlug.

Maarten ziet de groene weilanden met de lijnrechte strepen van de sloten, die erdoor heen lopen, verdwijnen. Even nog zijn er een paar torens en hoge gebouwen in de verte. Dan vliegen ze boven de zee en ziet hij zelfs de smalle gele strook strand niet meer.

Hij zucht diep en draait zich om in zijn stoel. Vader knikt hem toe. „Hoe vond je het Maarten?”

Maartens ogen stralen. „Geweldig,” zegt hij opgetogen.

Vader lacht. „Jammer dat het maar zo kort duurde he?”

Maarten knikt. Het was veel te vlug voorbij.

Hij kijkt weer naar buiten. Nu is er lang zoveel niet meer te zien. Er is alleen maar de glanzende grijze zee, waar hier en daar een heel klein bootje op vaart.

Maar tot Maartens verrassing duurt dat niet lang. Plotseling is er weer groen in de diepte, inplaats van de grijze zee.

„Engeland,” zegt vader. „Kijk maar goed.”

Maarten tuurt naar buiten. Maar veel meer dan het groene land, met zo nu en dan de smalle kronkelende banen van rivieren, kan hij niet zien.

Ze vliegen nu al zo hoog!

Opeens ziet Maarten iets grijs langs de raampjes van het vliegtuig zweven. En op hetzelfde ogenblik begint het vliegtuig een beetje op en neer te dansen.

„Wolken,” lacht vader naast hem. „We komen in de wolken

terecht Maarten." Maarten ziet het land beneden zich verdwijnen. Een dikke grijze wolkenmassa schuift langs het raampje. Niets is er meer te zien van de wereld beneden.

Het vliegtuig danst wat wilder op en neer.

Toch een beetje angstig, kijkt Maarten naar zijn vader.

„Het duurt vast niet lang hoor," troost die. „We zijn zo door die wolken heen, dat zul je zien."

Vader krijgt gelijk. Opeens is de zon er weer. Aan een stralende strakblauwe hemel. En beneden zich ziet Maarten, zo ver hij kan zien, een sneeuw wit wolkenveld.

Het wordt een fijne reis! De vriendelijke stewardess komt hun eten brengen. Maarten krijgt een groot blad voor zich neergezet. Hij eet met smaak. Hij heeft honger en er blijft geen kruimel liggen op zijn bord. Na het eten mag hij in het grappige kleine keukentje kijken, waar de stewardessen nog druk bezig zijn. En daarna gaat hij met moeder een spelletje, dat hij opdiept uit de blauwe vliegtas, doen. En telkens kijkt hij even naar buiten. Soms is de witte wolkenvlakte voor een poosje verdwenen en kan hij de oceaan zien. En later de bergen van Groenland, die blinkend wit besneeuwd in de diepte liggen.

En nog een poos later zegt vader opeens: „Nu vliegen we boven Canada, Maarten." Maarten drukt zijn neus tegen het raampje. Maar veel kan hij er nog niet van zien.

Dat komt pas als het vliegtuig eindelijk begint te dalen. Maarten ziet groene velden, kronkelende rivieren en meertjes, die niet groter lijken dan een waterplas.

En dan opeens... huizen... hoge gebouwen... een stad!! Opgewonden trekt hij aan vaders mouw. Zijn vinger prikt tegen het raampje.

„Kijk eens," roept hij verrukt. Nu ziet vader het ook. Golvende groene heuvels en daarachter... heel in de verte... bergen! Grijze en witte toppen, die scherp afsteken tegen de blauwe lucht. Langzaam daalt het vliegtuig, lager en lager vliegen ze nu en Maarten kan alles steeds beter zien. Hij heeft een kleur van opwinding en zijn ogen schitteren. Wat een grote stad is het!

Een zachte bons verteld hun dat het vliegtuig is geland. Het rijdt,

nog steeds in snelle vaart, over de landingsbaan. Even later draait het tot vlak voor een groot grijs gebouw en stopt daar. Maarten draait zich om en kijkt zijn vader aan. Die knikt hem lachend toe. „We zijn er Maarten,” zegt hij. „Je bent in Canada.”

's Avonds ligt Maarten in een vreemd bed, in een vreemde kamer. Hij is erg moe van de lange reis, maar toch kan hij niet direct slapen. Zijn ogen dwalen door de schemerige kamer. Alles is vreemd. Behalve de blauwe vliegtas. Die staat trouw op een stoel naast zijn bed. Net zoals de laatste nacht dat hij op zijn eigen kamer sliep. Zijn eigen kamer, zijn eigen huis in de stille laan... Die zijn nu erg ver weg. En de school en Koen...

Hij denkt opeens aan de brief die hij moet gaan schrijven aan de kinderen uit zijn klas. Het zal misschien toch niet zo moeilijk zijn. Hij heeft zoveel te vertellen. Over Schiphol, het vliegtuig en de fijne reis... En over... de... de...

Zijn ogen vallen toe.

Door het smalle raam van de kamer gluurde de maan voorzichtig naar binnen en glimlacht tevreden als hij Maarten in het brede bed vindt. Slaap maar lekker, Maarten,” schijnt hij te zeggen.

„Slaap maar lekker, je eerste nacht in het verre land.”

HOOFDSTUK V

Op een zonnige zomermorgen gaat Maarten voor het eerst naar zijn nieuwe school. Vader brengt hem weg met de auto. De school is ver weg, hij kan er niet naar toe lopen, zoals hij altijd met Koen deed.

Maarten zit naast vader. Stil kijkt hij voor zich uit, als ze door de drukke straten rijden. Er zijn veel auto's, maar helemaal geen fietsen. En er lopen ook niet veel mensen op de trottoirs. Maarten zucht een beetje. Hij ziet er erg tegen op om naar die vreemde school te gaan, waar ze allemaal engels spreken. En hij zal ook de hele dag wegblijven; hij kan niet naar huis om twaalf uur.

Hij kijkt achterom. Op de achterbank van de auto staat een trommeltje. Het is een vrolijk trommeltje. Het is rood en blauw en geel. Daarin zitten zijn boterhammen, en ook een dikke sinaasappel. Hij zucht weer en hij heeft een vreemd gevoel in zijn keel.

Vader heeft de diepe zucht wel gehoord. En ook wel gezien dat Maarten zo maar stilletjes voor zich uit zit te staren en helemaal niets zegt.

Vader weet wel waaraan Maarten denkt. Even legt hij zijn hand op Maartens knie. „Het zal best gaan hoor Maarten”, troost hij. „Maar... maar... ik kan ze helemaal niet verstaan,” hakkelt Maarten. Zijn stem bibbert een beetje. „En... en... ik...”

Hij stopt. De auto slaat een hoek om en rijdt een brede straat in. Daar is de school.

Er spelen kinderen buiten en er stoppen auto's voor de school, waar jongens en meisjes uitkomen, die allemaal direct naar het grote schoolplein hollen. Het is een geweldig schoolplein, met een grijs hek eromheen en geen tegels, maar gras.

Vader stopt ook, vlak voor de school. „We zijn er”, zegt hij. „Kom maar mee.” Samen gaan ze naar binnen.

Een vriendelijke meneer komt hen al tegemoet als ze de gang inlopen. Ze gaan met hem mee naar een kleine kamer. Er staat een groot bureau en een tafeltje met een paar stoelen. Door het raam kan Maarten de kinderen op het schoolplein zien spelen. Ze springen touwtje en knikkeren. Een paar jongens spelen met een

grote bal. Net als bij mijn eigen school in Holland, denkt Maarten en het lijkt allemaal opeens al een beetje minder vreemd.

Hij luistert naar zijn vader die met de vriendelijke meneer staat te praten, maar hij kan niet verstaan wat ze zeggen.

In de gang is het geluid van vlugge voetstappen op de tegels. Ze komen dichterbij en houden stil voor de deur van de kleine kamer. Een korte tik en de deur zwaait open. In de deuropening staat een juffrouw. Ze draagt een roze bloemetjesjurk en haar blauwe ogen kijken vrolijk de kamer in.

„Wel, wel,” zegt ze. „Daar hebben we mijn nieuwe leerling. Wat vind ik dat verschrikkelijk leuk. Een nieuwe leerling en dan nog wel helemaal uit Holland.”

Maartens mond valt open van verbazing. Met grote ogen kijkt hij de juffrouw aan. Hij kan zijn oren niet geloven.

De juffrouw spreekt hollands!

De juffrouw ziet zijn verbazing en begint te lachen.

„Ik ben ook in Holland geboren hoor, net als jij”, zegt ze. „En ik kan nog heel goed hollands spreken”.

Een diepe zucht van opluchting ontsnapt Maarten. Het vreemde gevoel in zijn keel verdwijnt. Het is opeens allemaal niet meer zo erg. De nieuwe school en de vreemde kinderen en die moeilijke taal...

De juffrouw steekt haar hand uit en vraagt: „Hoe heet je”?

Maarten legt zijn hand in die van de juffrouw. „Maarten” zegt hij beleefd. „Dat is een prachtige naam”, zegt de juffrouw. „En ook erg gemakkelijk. In het engels is hij bijna net zo. Dat is fijn voor de andere kinderen”.

Ze praat nog even met vader en de vriendelijke meneer. Dat is het hoofd van de school heeft Maarten al begrepen. Dan keert ze zich weer naar Maarten.

„Kom maar met me mee”, zegt ze, „dan kun je het lokaal zien, en we gaan ook alvast een plaatsje voor je uitzoeken”.

Maarten keert zich nog even naar zijn vader. Die knipoogt hem ondeugend toe en zegt: „Tot vanavond, Maarten”.

Opgelucht lacht Maarten terug. „Tot vanavond”, zegt hij ook. Dan valt de deur achter hem dicht.

Door de brede gang lopen ze samen naar de klas, Maarten en de juffrouw. Het is een vrolijke gang. Boven de hangers waar de kinderen hun kleren op kunnen hangen, zijn brede planken gemaakt. Die zijn in felle kleuren geschilderd. Groen, geel en oranje. Maarten kijkt er een beetje nieuwsgierig naar. De juffrouw ziet het. „Die zijn voor de trommeltjes met boterhammen, die de kinderen allemaal meebrengen”, zegt ze.

Met een schok staat Maarten midden in de gang stil. Het trommeltje met boterhammen.. Hij heeft het helemaal vergeten. Het moet nog in de auto staan. Als vader nu nog maar niet weg is! De juffrouw lacht als ze zijn geschrokken gezicht ziet.

„Ga het maar gauw halen”, zegt ze. Maarten rent de gang door, de deur uit. Gelukkig, de auto staat nog voor de school. Ongeduldig rukt hij aan het portier. Op slot. Haastig holt hij terug. De gang is leeg en de juffrouw is verdwenen. Aarzelend kijkt Maarten rond. Waar moet hij nu naar toe? Er zijn verschillende deuren, maar welke is de deur van het lokaal van de juffrouw? Peinzend staat hij stil. Dan klaart zijn gezicht op. Het kleine kamertje... Natuurlijk! Daar zal vader vast nog wel zijn. Vlug loopt hij door, maar staat even later toch weer aarzelend stil. Zoekend glijdt zijn blik over de deuren. Er zijn er drie, vlak bij elkaar. Welke was het nu ook weer? Hij heeft er helemaal niet op gelet, toen ze naar binnen gingen.

Langzaam strekt hij zijn hand uit.

Zal hij kloppen? Maar op welke deur?

Stel je voor dat hij op de verkeerde tikt en er een juffrouw of meester komt die hem vraagt wat hij komt doen. Dan zal hij het niet uit kunnen leggen. Ze kunnen hem immers niet verstaan?

Hulpeloos staart hij naar de drie deuren. Het vreemde gevoel komt terug in zijn keel en achter zijn ogen prikt het. Waar is vader, waar is de juffrouw?

Dan gaat de middelste van de drie deuren plotseling open. Het hoofd van de school staat in de opening. Een beetje verbaasd kijkt hij naar Maarten, die hem bedremmeld aankijkt.

„M...mijn... mijn... va... vader”, hakkelt hij. „Waar is... m...ijn vader?”

De man tegenover Maarten schudt zijn hoofd. Hij begrijpt hem niet.

„M m-mijn va-vader”, herhaalt Maarten radeloos. Zijn stem bibbert en een lastige traan ontsnapt en rolt over zijn wang.

„Vader... vader?” zegt het hoofd van de school vragend. En nog eens... „Vader?”

En dan, opeens, glijdt er een lach over zijn gezicht.

„Vader” herhaalt hij triomfantelijk. Hij heeft het begrepen. Maarten zoekt naar zijn vader. Hij legt zijn hand op Maartens schouder en neemt hem mee, de gang door, langs al de dichte deuren, die allemaal een bordje hebben met een naam erop. Maar één van de deuren is niet dicht. Hij staat half open en door de opening hoort Maarten een vertrouwde stem.

Ze kijken beiden op als hij binnenkomt, vader en de juffrouw.

„Nee maar Maarten”, zegt de juffrouw geschrokken. Ze kijkt naar Maartens nog steeds angstige gezicht.

„Wat is er aan de hand?”

Nog een beetje bibberend vertelt Maarten. Van de auto die op slot was en de lege gang met de drie deuren...

„Ik ga het trommeltje dadelijk halen”, zegt vader als het verhaal uit is. Maarten wil meegaan, maar vader schudt zijn hoofd. „Blijf maar hier bij de juffrouw”, zegt hij, terwijl hij plagend door Maartens donkere krullen woelt. „Dat is veiliger”.

Opgelucht kijkt Maarten hem na als hij haastig het lokaal uitgaat om het trommeltje te halen.

Dan kijkt hij het lokaal eens rond. Het is een groot lokaal met wijde, zonnige ramen. Er staan vier rijen banken en er zijn brede groene borden langs twee wanden van het lokaal. Er is een vensterbank waaronder kastjes zijn gemaakt, die vol liggen met boeken en schriften. Op de vensterbank staan een paar planten. Even denkt Maarten aan de rode geraniums in zijn schoollokaal in Holland, maar dan glijdt zijn blik naar buiten en zijn ogen worden rond van verbazing. De bergen... vanuit het lokaal kun je de bergen zien! In een lange rij staan ze in de verte, scherp afgetekend tegen de blauwe lucht. De juffrouw komt achter hem staan.

„Die zag je in Holland vast niet vanuit je lokaal”, lacht ze.

Maarten schudt zijn hoofd. „O nee”, zegt hij een beetje ademloos.

„Maar wat zag je dan?” wil de juffrouw weten. En dan vertelt Maarten haar over zijn klas in Holland en over de meester en de andere kinderen.

De juffrouw luistert aandachtig en ze merken geen van beiden dat de deur, die nog half open stond, verder open gaat en vader weer binnen komt met het trommeltje. Ze kijken pas op als hij zegt: „Ziezo Maarten, hier is het”. Hij zet het op de voorste bank. Dan neemt hij afscheid van de juffrouw en Maarten krijgt weer een aai door zijn krullen.

„Kom”, zegt de juffrouw als hij weg is, „we zullen eens een plaatsje voor je uit gaan zoeken Maarten. Wat denk je van de voorste bank? Hier, dicht bij mij?” Ze wijst op de voorste bank van de rij bij het raam. Die staat vlak bij het bureautje van de juffrouw. Dat is een fijn plaatsje.

Als Maarten de potloden en schriften die hij alvast van de juffrouw krijgt aan het opbergen is, gaat de bel. De school gaat beginnen. Even later komen de kinderen de klas binnen. Ze schuiven in hun banken en kijken allemaal nieuwsgierig naar Maarten. Die wordt er een beetje verlegen van en durft niet goed rond te kijken. Gelukkig komt de juffrouw ook al gauw weer binnen. Ze gaat meteen voor de klas staan en begint te praten. Nu kan Maarten haar niet verstaan, maar hij begrijpt wel dat het over hem gaat. Een paar keer hoort hij zijn naam.

De jongens en meisjes luisteren allemaal goed naar de juffrouw en Maarten ziet dat ze zo nu en dan heftig knikken.

En als de juffrouw klaar is, kijken ze weer allemaal naar Maarten, terwijl de juffrouw zegt: „Ik heb ze over jou verteld Maarten. Dat je uit Holland komt en dat je nog niet veel engels kent. En ik heb tegen ze gezegd dat we je allemaal met elkaar gaan helpen om het zo vlug mogelijk te leren. Dat vinden ze allemaal erg fijn en dat willen ze graag. Je zult eens zien hoe vlug het gaat. Je leert het zo”.

Maarten knikt. Hij zal erg zijn best doen.

Dan vouwt de juffrouw haar handen en sluit haar ogen.

En de kinderen vouwen ook hun handen en sluiten hun ogen. En het wordt heel stil in de klas. Net als in Holland denkt Maarten weer. Alleen kan hij niet verstaan wat de juffrouw zegt.

Nadat ze een paar versjes hebben gezongen, gaat de juffrouw vertellen. Een verhaal uit de bijbel begrijpt Maarten, als ze een grote plaat voor de klas hangt.

Er staat een man op in een lange rode mantel, die op een rotsblok

zit. Om hem heen lopen leeuwen. Ze komen vlak bij hem, maar ze doen hem geen kwaad. De man kijkt naar boven. Steile rotswanden zijn er om hem heen en de opening boven zijn hoofd is afgesloten met een grote steen. Maar de man is niet bang. Hij zit heel rustig op zijn rotsblok, midden tussen de leeuwen.

Maarten bekijkt de plaat eens goed. Hij weet best welk verhaal het is. Daniël in de leeuwenkuil. De meester in Holland heeft het ook verteld. Maarten luistert stil naar de juffrouw. Hij begrijpt wel, dat het verhaal ook over Daniël gaat. Telken weer hoort hij die naam, al klinkt die nu een beetje anders.

Maarten denkt aan de geschiedenis, zoals de meester die vertelde. Daniël, de prins uit het volk van Juda, die naar Babylon werd gevoerd en daar, in dat verre land een dienaar werd van de koning. Hij werd een wijs man, die zijn koning trouw diende. Maar hij bleef ook een dienaar van de Heer. Iedere dag bad hij driemaal voor de vensters, die in de richting van Jeruzalem wazen. En hij bleef trouw aan de Heer, zelfs toen de koning hem in de leeuwenkuil liet gooien, omdat hij liever gehoorzaam was aan de geboden van de Heer, dan aan de wetten van de koning. Maar de leeuwen deden hem geen kwaad. De Heer stuurde een engel die hun muilen sloot.

Na het bijbelverhaal gaan ze rekenen. Maarten krijgt ook een boek en de juffrouw wijst hem de bladzij waar de sommen op staan. Lange rijen zijn het. Maarten begint er meteen aan. Dit kan hij best. De sommen zijn erg gemakkelijk, hij is er in een ommezien mee klaar. De juffrouw is erg verbaasd. De andere kinderen zijn nog lang niet klaar. „En nog allemaal goed ook”, zegt ze goedkeurend, als ze ze heeft nagekeken. Dan pakt ze een boekje van haar bureautje. „Ziezo, nu gaan we lezen”, zegt ze vrolijk. Samen met de juffrouw leest Maarten de eerste bladzij. Een paar woorden kent hij er al van. Die heeft hij van zijn vader geleerd.

Als er meer kinderen klaar zijn met hun sommen, geeft de juffrouw het boekje aan een jongen die een paar banken bij Maarten vandaan in dezelfde rij zit. Ze zegt dat hij nu met Maarten moet gaan lezen.

Hij mag zijn bank naast die van Maarten schuiven. Samen buigen

ze zich over de bladzijden met de vreemde woorden en de vrolijke plaatjes. Maarten kijkt eens van opzij naar zijn nieuwe buurman. Zijn haar is blond en hij heeft blauwe ogen en een neus vol sproeten. En hij heet Jimmy, heeft de juffrouw gezegd. Jimmy's vinger wijst geduldig de woorden aan, terwijl hij ze langzaam voorleest, maar hij merkt wel, dat Maarten naar hem kijkt.

Opeens houdt hij op en kijkt ook naar Maarten. En dan lachen ze tegen elkaar, Maarten en Jimmy en Maarten vindt de moeilijke woorden in het boekje opeens zo moeilijk niet meer.

In het speekwartier neemt Jimmy Maarten mee naar buiten. De jongens uit hun klas spelen een spel met lange stokken en een bal. Maarten kijkt eerst een poosje toe. Het lijkt wel wat op slagbal vindt hij. De juffrouw, die op het plein heen en weer loopt om toezicht op de kinderen te houden, komt even bij hem staan. Ze wil weten of Maarten het spel kent. Maarten knikt. „Een beetje wel”, zegt hij. Vlug legt de juffrouw hem nog even een paar dingen uit. Dan komt Jimmy hem halen. De jongens willen allemaal dat hij ook meedoet. Wat aarzelend gaat Maarten mee. Maar al gauw speelt hij mee. Het is een fijn spel!

De dag gaat vlug voorbij. Ze lezen en schrijven en om 12 uur halen de kinderen hun trommeltjes met boterhammen uit de gang. Ze zitten in hun banken terwijl ze eten en praten zachtjes met elkaar. Dat mag van de juffrouw, maar Maarten kan niet mee doen. Hij kijkt naar het kleurige trommeltje, dat voor hem op zijn bank staat. Het is vreemd, dat hij hier in school zijn boterhammen op moet eten en niet naar huis toe kan. Hij moet opeens aan Koen denken en hoe ze altijd samen de weg van school naar huis liepen. Een beetje verdrietig opeens, staart hij naar buiten en vergeet zijn boterhammen. De juffrouw, die achter haar bureautje zit, ziet het. Ze klapt het schrift, dat ze heeft zitten nakijken dicht, en staat op. Ze gaat in de brede vensterbank zitten, vlak bij Maartens bank. „Ziezo”, zegt ze opgewekt, „ik kom jou een beetje gezelschap houden Maarten”.

En dan praten ze samen, Maarten en de juffrouw. En Maarten moet weer vertellen. Over Holland en ook over zijn reis in het vliegtuig. De boterhammen verdwijnen en de sinaasappel ook. En hij merkt opeens dat Jimmy naast hem staat. De juffrouw springt

van de vensterbank. Het is tijd om naar buiten te gaan. Maarten klapt zijn trommeltje dicht en neemt het mee naar de gang. Samen met Jimmy gaat hij naar het schoolplein.

's Avonds thuis bij vader en moeder, moet hij alles vertellen over zijn eerste dag op de nieuwe school. Ze luisteren allebei aandachtig en bladeren in de boeken die Maarten heeft meegebracht. Het is een flink stapeltje en het leesboek is er ook bij. Daar moet Maarten iedere avond thuis in lezen, heeft de juffrouw gezegd. Vader en moeder kunnen hem er mee helpen. Maarten begint meteen! Trots leest hij de bladzijden, die hij op school gedaan heeft, voor. Vader klopt hem op zijn schouder en moeder knikt hem glimlachend toe. „'t Zal best gaan Maarten”, zeggen ze allebei. Maarten knikt. IJverig begint hij aan een nieuwe bladzij.

HOOFDSTUK VI

De dagen gaan vlug. Voor Maarten er erg in heeft, is de eerste week op de nieuwe school voorbij.

Met zijn lege trommeltje onder de arm stapt hij vrijdagmiddags bij moeder, die hem komt halen, in de auto. Morgen is het zaterdag, dan heeft hij fijn de hele dag vrij. Samen rijden ze door de drukke straten. Als hij een beetje langer op school is en de weg wat beter weet, mag hij wel met de bus gaan, heeft vader gezegd. Maar nu komt moeder hem nog iedere dag halen met de auto.

Moeder kijkt naar de boeken en schriften die naast Maarten op de bank liggen. „Je hebt weer heel wat werk meegebracht”, lacht ze. Maarten knikt. Trouw iedere avond zit hij achter zijn boeken. Vader en moeder helpen hem zo veel ze kunnen. Maar gemakkelijk is het niet.

Gelukkig helpt de juffrouw op school ook vaak, en Jimmy... Jimmy... opeens veert hij op.

„Jimmy heeft gevraagd of ik morgenmiddag bij hem kom spelen mam”, zegt hij dan. Moeder knikt hem toe. Natuurlijk mag het.

Jimmy en zijn vader komen hem de volgende middag met de auto halen. Jimmy woont een heel eind weg. Heel anders dan Koen, die bij Maarten in dezelfde straat woonde.

Jimmy's vader stuurt de auto door het drukke verkeer, terwijl hij met Maarten praat. Tot zijn opluchting merkt Maarten dat hij heel goed hollands spreekt. Jimmy kan het ook een heel klein beetje. „Jij moet het hem maar goed leren Maarten”, lacht zijn vader. En dan kan Jimmy jou engels leren. Dat lijkt een goede oplossing.

Bij Jimmy thuis is er een grote broer en ook nog een klein zusje. Verder een hond, een poes en een grote kooi met vogeltjes. Ze komen allemaal kennis maken met Jimmys nieuwe vriendje. Alleen de vogeltjes niet. Die blijven rustig in hun kooi en wippen alleen zo nu en dan op een ander stokje.

Jimmy heeft een fijne kamer, vol met speelgoed. Maarten kijkt verrukt rond. Zelf heeft hij thuis nog zo weinig om mee te spelen.

Bijna alles zit in de hutkoffer die nog onderweg is. Hij vertelt er Jimmy over. Die begrijpt het best. Maarten mag uitzoeken waar hij mee spelen wil. Aandachtig kijkt hij om zich heen. Wat zal hij kiezen? Er is zo veel.

Het wordt een fijne middag. Eerst spelen ze een hele poos en dan komt Peter, Jimmys grote broer, vragen of ze mee willen naar de dierentuin. Dat willen ze graag. Het is niet ver. Al gauw lopen ze over de brede paden. Maarten komt ogen te kort. Er zijn kooien met wilde dieren. Leeuwen, tijgers en wolven. En ook beren. Daar blijven ze het langst bij staan. Jimmy en Peter vertellen Maarten over de beren die in de bergen leven. Zij hebben ze vaak genoeg gezien. Maarten kan het nauwelijks geloven.

Stel je voor, echte beren tegenkomen...

Hij bekijkt de beren in de kooien nog eens wat beter. Er zijn zwarte bij, maar ook hele grote bruine. „Dat zijn grizzly beren”, zegt Peter. „Die zijn heel gevaarlijk”. Maarten wil graag weten wanneer ze beren in de bergen hebben gezien. En Jimmy begint te vertellen. Maar het verhaal is te moeilijk voor Maarten. Hij schudt zijn hoofd. Hij begrijpt het niet. Peter ziet hij. Hij lacht om .

Maartens ongelukkige gezicht en belooft dat ze aan hun vader zullen vragen het aan Maarten te vertellen als ze straks thuis komen.

Ze slenteren langzaam verder. Langs de kooien met apen en de vijver met watervogels. Ze zien griezelige slangen en prachtige vogels. En tenslotte komen ze in een mooie overdekte plantentuin. Kleine kleurige vogeltjes vliegen er vrij rond en Maarten ziet tot zijn verbazing grote bomen waaraan sinaasappels groeien en bananen.

Er zijn grappige kleine vijvertjes met bruggetjes erover en overall bloeien de prachtigste bloemen. Samen met Jimmy hangt Maarten over de leuning van één van de bruggetjes en kijkt naar het water dat er onderdoor stroomt. Net een klein riviertje, denkt hij en moet opeens ook weer aan het vliegtuig denken. Van daaruit leken de rivieren ook allemaal zo klein. Hij zou er Jimmy graag over willen vertellen, maar dat is zo moeilijk!

Met een dikke rimpel in zijn voorhoofd staart hij naar het water, terwijl hij de vreemde woorden probeert te vinden.

Opeens schrikt hij op. Een kleuter van een paar jaar waggelt langs hem heen over het bruggetje. Vlak bij Maarten en Jimmy struikelt hij en valt met een plof op de smalle planken. Verbaasd kijkt hij even om zich heen. Krabbelt dan weer overeind. Maar het bruggetje is niet breed en de leuning veel te hoog voor de kleine kleuter. Hij waggelt gevaarlijk dicht langs de rand, zijn knuistjes zwaaiend in de lucht.

De beide jongens zien het gevaar. Tegelijk schieten ze naar voren om de kleuter te grijpen, maar het is al te laat... De kleuter tuimelt over de rand van het bruggetje en komt met een luid plons in het water terecht. Van alle kanten schieten er mensen toe, maar Maarten en Jimmy zijn er het dichtst bij. Ze springen pardoes in het water. Het is gelukkig niet erg diep; het komt niet eens tot hun knieën. Naast hen springt nog iemand in het water. Peter heeft alles gezien. Met zijn drieën tillen ze de kleuter uit het ondiepe water. Hevig geschrokken begint hij meteen hard te huilen.

Een mevrouw komt aanrennen, haar gezicht wit van de schrik. Ze pakt de druipende kleuter van Peter aan, terwijl Maarten en

Jimmy op de kant klauteren. Hun kousen en schoenen zijn drijfnat; ze staan beiden al gauw in een grote plas. Peter vertelt aan de mevrouw wat er precies is gebeurd. Gelukkig was het water niet diep en is het goed afgelopen. Heel erg dankbaar schudt de mevrouw hun alle drie de hand. Ze wil hun namen weten en waar ze wonen. Maarten kan haar niet verstaan. Jimmy moet hem helpen. Hij vertelt, dat Maarten pas uit Holland is gekomen. Maarten staat er stil bij. Hij rilt een beetje. Zijn kletsnatte voeten worden zo koud!

Een meneer, die mee heeft staan luisteren, ziet het. Hij zegt dat ze zo gauw mogelijk naar huis moeten gaan; anders worden ze allemaal nog ziek.

Gelukkig staat de auto niet ver weg. Als ze weggrijden ziet Maarten tussen de bomen vreemde stenen dieren staan. Ze zijn geweldig groot! Nog nooit heeft Maarten zulke dieren gezien. Hij zou ze graag eens van dichtbij bekijken, maar de auto rijdt er vlug voorbij en slaat de weg naar Jimmys huis in. Zo lang mogelijk kijkt Maarten achterom. Peter ziet het. Hij begrijpt best, dat Maarten die vreemde dieren graag wat beter zou willen bekijken. En hij belooft, dat ze gauw eens weer naar de dierentuin zullen gaan en dat hij Maarten er dan alles over zal vertellen.

Thuis luisteren Jimmys ouders verbaasd naar hun verhaal. En Jimmys moeder schudt bezorgd haar hoofd, als ze al die natte broeken, kousen en schoenen ziet. Die moeten allemaal zo vlug mogelijk uitgetrokken worden. Maarten krijgt een droge broek van Jimmy aan en warme wollen sokken. Jimmys moeder gaat direct chocolademelk maken en Jimmys vader gooit een paar grote houtblokken in de open haard en steekt die aan.

Buiten is het niet langer warm.

De regen striemt plotseling tegen de ruiten en de wind zwiept de bomen in de tuin genadeloos. Ze moeten alle drie bij het houtvuur komen zitten, waarvan de vlammen al gauw vrolijk over de blokken hout dansen. Maarten, nog steeds rillerig, wordt er vlakbij geschoven. Geboeid kijkt hij naar de oranje vlammen en als Jimmys moeder hem een flinke kop dampende chocolademelk toereikt, knuffelt hij zich behaaglijk op zijn warme plaatsje.

Jimmys vader ziet het en lacht. Hij komt er ook bij zitten. En

Jimmys moeder ook. Nu is het zo gezellig in de kamer. Ze moeten vertellen wat ze allemaal hebben gezien in de dierentuin voor ze in het water terecht kwamen. Maarten vertelt ook. Over de leeuwen, de tijgers... en de beren. De beren vooral. En dat Jimmy heeft gezegd, dat hij vaak genoeg beren in de bergen heeft gezien.

Jimmys vader trekt bedachtzaam aan zijn pijp. „Dat is ook zo”, zegt hij. En dan gaat hij vertellen...

Hoe ze dikwijls gaan kamperen op de kampeerterreinen in de bergen. En hoe daar vaak beren rond lopen. De mensen mogen die beren niets doen, ze worden beschermd, want de kampeerterreinen liggen in een geweldig groot nationaal park, waar alle dieren vrij kunnen leven; er wordt niet op hen gejaagd. De beren komen dikwijls naar de kampeerterreinen op zoek naar eten. Ze hebben wel geleerd dat de mensen dat altijd bij zich hebben. Vaak komen ze 's avonds, als het donker begint te worden, of 's morgens heel vroeg als het nog niet helemaal licht is. Maar soms komen ze ook wel overdag.

En Jimmys vader vertelt hoe ze eens, terwijl ze met andere mensen een eindje verderop zaten te praten, zagen dat een grote zwarte beer tussen hun tenten scharrelde. Hij snuffelde overal aan en kreeg tenslotte de tafel in de gaten, die dicht bij de tenten stond. Daar klom hij bovenop en wandelde toen rustig tussen de kopjes en bordjes, die erop stonden, door. Hij snoof aan alles wat er stond, maar vond niets van zijn gading. Het eten zat veilig in de auto! Tenslotte klom hij weer van de tafel, terwijl de kopjes en schoteltjes alle kanten uit vlogen, en waggelde weer weg. Hij ging naar een paar tenten die wat verderop stonden. Daar had hij meer geluk! Onvoorzichtige mensen hadden grote papieren zakken vol met eten op de tafel laten staan. Zelf waren ze weggegaan. Het duurde niet lang of de beer zat ook bovenop de tafel; naast de zakken met eten. Eerst snuffelde hij er wat aan en toen verdween zijn scherpe klauw in één van de zakken. Met een zwaai haalde hij er een pak spek uit. Hij klom weer van de tafel en ging onder een hoge denneboom zitten. Daar werd het spek heerlijk opgepeuzeld. Toen ook het laatste stukje was verdwenen, wandelde hij terug naar de tafel en dook weer in de zakken. Deze keer kwam er een heel brood tevoorschijn, dat op hetzelfde plaatsje onder de denneboom werd verorberd. En zo ging het door. Na het brood volgden

er koekjes en toen nog meer vlees. De beer kuierde maar heen en weer. Van de tafel naar de denneboom en van de denneboom naar de tafel.

Tot de mensen, die daar kampeerden, terugkwamen.

Toen ze zagen wat er aan de hand was, begonnen ze een hoop lawaai te maken en joegen de beer weg. Hij verdween tussen de bomen, zijn honger gestild. Maar de mensen keken in hun zakken en ontdekten dat er van hun eten niet veel meer over was.

Ze lachen allemaal als het verhaal uit is. Maarten het hardst. Zijn ogen schitteren en het warme houtvuur heeft zijn wangen gloeiend rood gekleurd. Hij zou wel dadelijk naar de bergen willen om ook beren te zien. Jimmys vader begrijpt dat wel.

„Je mag best eens met ons mee hoor als we weer gaan. Over een poosje, in de zomervacantie”, belooft hij.

Dat knoopt Maarten in zijn oren!

Later brengen ze hem met z'n allen in de auto weer thuis. Hij draagt nog steeds Jimmys broek en sokken. En een paar oude gymschoenen, die van Peter zijn geweest. Ze zijn hem wat te groot en hij sloft er lekker in.

Jimmys moeder heeft zijn natte spullen in een plastic zak gepakt.

„Direct aan je moeder geven hoor”, waarschuwt ze.

„Ze moeten meteen opgehangen worden om te drogen”.

Maarten belooft het.

Hij zit achter in de auto tussen Jimmy en Peter en kijkt naar de kletsnatte straten en de regen, die door de ruitenwissers onverdrotten van de voorruit wordt geveegd. En hij lacht stiekum nog een beetje om het berenverhaal, dat Jimmys vader heeft verteld. Dat gaat hij straks meteen aan vader en moeder vertellen. Wat zullen ze opkijken! En ze zullen vast nog meer opkijken als hij ze verteld wat Jimmys vader heeft beloofd.

Dat hij eens met ze mee mag, straks, in de zomervacantie! Tevreden kijkt hij naar de voorbijglijdende huizen. Hij heeft een fijne middag gehad.

HOOFDSTUK VII

De volgende weken op school zijn voor Maarten allang zo vreemd niet meer als de eerste week. Hij kent nu al heel veel jongens en meisjes uit zijn klas. Ze zijn allemaal erg vriendelijk tegen hem en helpen hem zo veel ze kunnen. Iedere dag leert Maarten nieuwe woorden en ze willen altijd allemaal graag met hem lezen uit het boekje met de vrolijke plaatjes.

Maarten is er ook al aan gewend, dat hij om 12 uur niet meer naar huis gaat. Zijn trommeltje met boterhammen gaat trouw met hem mee en niet één keer laat hij het weer in de auto staan.

Vooraf het spelen op het grote schoolplein vindt hij fijn.

Hij kent het spel met de bal en de lange stokken nu al heel goed en de juffrouw, die vaak op het plein loopt om toezicht te houden, blijft dikwijls een poosje staan kijken. Dan doet Maarten nog beter zijn best.

Op een middag, als ze warm en moe van het fijne spel weer in de klas in hun banken zitten en de juffrouw klaar is met het verhaal, dat ze altijd voorleest, voor ze weer gaan lezen of schrijven, zegt ze: „Ziezo Maarten je bent nu al een poosje hier en het wordt tijd dat je de kinderen eens iets over Holland gaat vertellen. Ik denk dat ze dat allemaal erg leuk zouden vinden. De jongens en meisjes knikken heftig. Dat willen ze graag!

Maarten kijkt een beetje benauwd naar de juffrouw. Hij wil het best, maar het is zo moeilijk!

De juffrouw ziet zijn beteuterde gezicht en begint te lachen.

„O, je hoeft het niet in het engels te doen hoor”, troost ze.

„Dat is nog veel te moeilijk, dat weet ik best. Jij vertelt het in het hollands aan mij en dan vertel ik het aan de kinderen in het engels. Wat denk je daar van?”

Maarten knikt opgelucht. Zo is het niet zo moeilijk.

„Kom maar hier”, zegt de juffrouw. Maarten stapt uit zijn bank en gaat voor de klas staan, netzo als hij het de andere jongens en meisjes heeft zien doen. Iedere middag zijn er een paar die de anderen wat leuks vertellen, of iets laten zien dat ze van huis hebben meegenomen. Het gaat eerlijk om de beurt en iedereen krijgt een beurt. Vandaag is het Maartens beurt.

Vol verwachting kijken ze hem allemaal aan. Maarten wordt er eerst verlegen van, maar de juffrouw helpt hem. Ze vraagt naar zijn school, de meester en de kinderen die in zijn klas zaten. En Maarten vertelt. Telkens houdt hij even op en dan vertelt de juffrouw het in het engels aan de kinderen. Die luisteren allemaal geweldig goed. Maarten vertelt over de meester die zo goed vertellen kan en over de koperen bel in de hal, waar hij eens aan heeft getrokken. En ook over de zwemles die ze zouden krijgen en natuurlijk over Koen, zijn vriendje.

Als hij eindelijk weer in zijn bank mag gaan zitten, klappen de kinderen in hun handen en de juffrouw zegt, dat hij het gauw eens weer mag doen.

Dan gaan ze schrijven. De letters zijn een beetje anders dan die in Holland in zijn schrijfschrift stonden, maar hij vindt het niet moeilijk en ze marcheren netjes over de lijnen van zijn schrift. Hij is bijna het eerste klaar. De juffrouw roept hem bij zich en geeft hem een nieuw vel papier.

„Schrijf het versje dat op het bord staat maar even over Maarten”, zegt ze. „Dan kun je het mee naar huis nemen en daar leren”.

Maarten buigt zich ijverig over het papier, maar hij kijkt ook vaak naar het bord. Hij wil het graag helemaal zonder fouten overschrijven en dat is niet gemakkelijk. Ieder woord kijkt hij zorgvuldig na. Tenslotte staat het versje kant en klaar op zijn papier. De juffrouw komt even bij zijn bank staan en kijkt over zijn schouder. „Goed zo”, prijst ze. „Dat heb je keurig gedaan. Helemaal zonder fouten”.

Nu gaan ze met elkaar het versje zingen. Maarten ontdekt dat hij de wijs wel kent. De juffrouw knipoogt tegen hem en Maarten lacht terug. Hij heeft hetzelfde versje ook in Holland op school geleerd! Blijf bij mij Heer, heette het.

Het papier gaat mee naar huis en iedere avond leest Maarten de moeilijke woorden over. Vader helpt hem erbij en soms zingen ze het met z'n drieën. Tenslotte heeft Maarten het papier niet meer nodig. Hij kent het versje uit zijn hoofd.

Op school heeft de juffrouw het versje van het bord geveegd en op een middag moeten alle kinderen het om de beurt opzeggen.

Als het Maartens beurt is kijkt de juffrouw hem vragend aan.

„Ken je het al Maarten?” wil ze weten. En meteen voegt ze er aan toe: „Het hindert niet hoor, als je het nog niet kunt opzeggen”. Maar Maarten knikt heftig; hij kan het best.

„Vooruit dan maar”, lacht de juffrouw, „laat het ons dan maar eens horen”. Zonder aarzelen begint Maarten. En hij vergist zich niet een keer!

Als hij klaar is klapt de juffrouw in haar handen. En alle kinderen klappen mee. „Dat is geweldig Maarten”, zegt ze vrolijk; „dat heb je knap gedaan. We zijn er allemaal trots op dat je het zo vlug hebt geleerd”. Maarten krijgt een kleur bij die lof. En hij kleurt nog meer als de deur van het lokaal opengaat en het hoofd van de school binnenkomt en de juffrouw het hem direct verteld. Nu wil die het ook graag horen en Maarten moet het nog eens opzeggen. Hij aarzelt even, maar begint dan weer. Zonder fouten zegt hij het op. Hij krijgt een goedkeurende klap op zijn schouder en als ze even later het versje weer gaan zingen, doet hij lustig mee.

's Avonds thuis heeft de juffrouw een hele stapel schriften na te kijken. Het duurt lang voor ze ermee klaar is, maar als ze eindelijk de laatsten heeft dichtgeklapt, loopt ze naar de telefoon. Ze draait een nummer en een zware mannenstem antwoordt aan de andere kant. De juffrouw heeft een briefje in haar hand, waarop een rijtje nummers staan, die ze langzaam voorleest. Onder een nummer staat een dikke streep. Als ze klaar is, praat ze nog een poosje en de mannenstem aan de andere kant bromt zo nu en dan terug. Dan legt de juffrouw de telefoon weer op de haak en gaat terug naar de tafel. Ze pakt een nieuwe stapel schriften en gaat weer aan het werk. Maar haar ogen lachen ondeugend en ze neuriet heel zachtjes een versje.

's Zondags zit Maarten met vader en moeder in de kerk. Hij mag op het hoekplaatsje naast het middenpad zitten. Hij kan de dominee niet verstaan en kijkt de kerk eens rond. Het is geen grote kerk, maar hij is wel helemaal vol. Het zijn allemaal vreemde gezichten. Maarten kent er niemand van.

Heel anders dan in Holland, waar hij vaak zijn vriendjes zag en de meesters en juffrouwen van school.

Zouden er geen kinderen uit de klas in de kerk zitten? denkt

Maarten en begint nu zoekend de kerk rond te kijken. Het wordt een leuk spelletje. Hij zoekt en kijkt...

En jawel hoor.

Opeens ontdekt hij Jimmy, die met zijn vader en moeder, broer en zusje helemaal vooraan zit. Maar Jimmy ziet hem niet. Jammer! Zijn blik glijdt verder en vindt nog een andere jongen uit zijn klas en verderop een meisje.

Plotseling ziet hij de juffrouw, die maar een paar banken bij hem vandaan zit. Zij ziet Maarten ook zitten en knikt hem glimlachend toe.

Maarten vergeet dat hij in de kerk stil moet zitten en draait zich steeds verder rond in zijn hoekplaatsje. Hij vindt de juffrouw uit de eerste klas en even later zelfs het hoofd van de school. Nu is de kerk niet meer vol met vreemde gezichten. Maarten kent er al heel veel.

Een vermanend duwtje van zijn vader die naast hem zit, brengt hem tot de werkelijkheid terug en het orgel, dat plotseling begint te spelen, maakt een eind aan zijn spelletje.

Vader pakt het grote psalmboek en begint er in te bladeren. Nu gaan alle mensen in de kerk staan; klaar om te gaan zingen. Maarten kijkt naar het vers dat vader heeft opgezocht en zijn ogen worden rond van verbazing. Het is het versje, dat ze op school hebben geleerd! Het versje dat hij uit zijn hoofd kent!

Hij kijkt eens naar de dominee, die in de grote stoel naast de preekstoel is gaan zitten. De dominee is oud en zijn hoofd is bijna kaal, maar hij heeft een vriendelijk gezicht, vol rimpeltjes. En van achter zijn zware bril kijken zijn ogen de kerk in.

Verbeeldt Maarten het zich of kijkt de dominee hem aan? Hij kijkt nog eens goed en gaat een beetje op zijn tenen staan, zodat hij de dominee beter kan zien. Hij heeft zich niet vergist, de dominee kijkt hem aan. En vanachter de zware brilleglazen knipoogt hij heel eventjes, heel ondeugend naar Maarten.

Dan gaan ze zingen en Maarten zingt mee. Rechttop staat hij naast zijn vader en kijkt niet één keer in het psalmboek. Hij voelt zich heel erg blij en ook een beetje trots. Omdat hij dat moeilijke engelse versje zo maar mee kan zingen en helemaal uit zijn hoofd kent. En omdat hij opeens ziet dat de juffrouw naar hem kijkt en vrolijk naar hem knikt als ze ziet hoe hij uit volle borst mee zingt.

Een paar dagen later, als hij op een middag uit school komt, zegt moeder zodra hij naast haar op de voorbank van de auto is geschoven en het portier heeft dichtgeklapt: „Weet je wat vandaag is aangekomen Maarten? De grote kist!”

De grote kist...

Maarten vergeet prompt de school en de kinderen en de boeken, die hij juist op de achterbank wilde leggen en kijkt zijn moeder verrast aan. De grote kist is gekomen... dat is reuze fijn! Daar zitten allerlei dingen in uit hun huis in Holland. En daarin zit ook de hutkoffer met zijn speelgoed.

„Gaan we hem meteen openmaken mam?” vraagt hij gretig.

Moeder lacht. „Dat is niet zo gemakkelijk joh,” zegt ze. „Dat zal vader moeten doen, maar hij zal er vast wel meteen aan beginnen vanavond”.

Nu kan de rit naar huis Maarten niet vlug genoeg gaan en hij heeft het portier van de auto al open nog voor die helemaal stil staat voor hun huis. Haastig rent hij het pad op naar de voordeur. Binnen kijkt hij zoekend rond. De gang is leeg en de keuken ook. Waar is de kist nou?

„In de tuin”, zegt de stem van moeder achter hem. In een oogwenk is Maarten buiten. En ja hoor, daar staat de kist. Midden in de tuin. Hij heeft een lange reis gemaakt en het hout is hier en daar wat afgeschaafd, maar de zwarte letters van hun naam en adres staan nog helder en duidelijk op de planken. Maarten loopt eens om de kist heen. Hij ziet dat moeder gelijk heeft. Het zal niet zo gemakkelijk zijn om die open te maken. Hij is zo groot! Maar vader zal het vast wel kunnen.

Hij kan het ook wel en na het eten gaan ze met z'n drieën naar buiten. Eerst gaat vader naar de bureu om gereedschap te lenen. Maarten helpt het hem dragen. Dan gaat vader aan het werk. Moeder en Maarten kijken aandachtig toe.

Krak...krak...krak... gaat het hout van de kist.

Er komt een spijker uit... en nog één... en nog één... Een plankje laat los... de eerste opening... Een tweede plankje... de opening wordt groter... Maarten legt de plankjes netjes op een stapel in een hoekje van de tuin. De stapel wordt steeds groter en de opening van de kist ook. Tenslotte is het hele deksel er af.

„Voorzichtig met de spijkers hoor”, waarschuwt vader. „Houdt ze bij elkaar en trap er niet op”.

Moeder komt aandragen met een stevige papieren zak en Maarten zorgt ervoor dat alle spijkers daarin verdwijnen. Als vader nog meer planken heeft losgemaakt, kan Maarten opeens door de opening de hutkoffer zien, waarin zijn speelgoed zit. Zijn ogen beginnen te stralen. Nu zal het niet lang meer duren.

Eindelijk is het gat groot genoeg! Nu kunnen ze beginnen de kist uit te pakken. Wat zit er veel in! Al de bekende en vertrouwde dingen uit hun huis in Holland. Met z'n drieën dragen ze het allemaal naar binnen. Al gauw staan er overal koffers, kisten en dozen. Als de hutkoffer met speelgoed eindelijk aan de beurt is, dragen vader en Maarten hem samen naar binnen. Ze zetten hem in Maartens kamer neer en moeder komt eraan met de sleutel. Ze begrijpt best dat Maarten de koffer graag zo gauw mogelijk open wil maken. Vader steekt de sleutel in het slot. Even later kan hij het deksel oplichten. Maarten staat naast hem en kijkt vol spanning toe!

Daar is zijn speelgoed! Nog precies zoals het is ingepakt in Hol-

land. Alles netjes naast en op elkaar. Hij vergeet de kist in de tuin, die nog niet helemaal leeg is en nog verder uitgepakt moet worden. Hij knielt neer op de vloer naast de hutkoffer en kijkt gretig naar alles wat erin zit. Zijn speelgoed... eindelijk...

Zijn handen pakken de dozen en boeken, de ballen en zijn trein.

Als moeder een poosje later weer eens komt kijken hoever Maarten is, blijft ze verbaasd in de deuropening staan. De vloer van de kamer is bezaaid met speelgoed! De hutkoffer is bijna leeg en Maarten zit er met zijn rug tegen aan en kijkt op noch om. Op zijn knieën ligt een dik boek waar hij helemaal in verdiept is.

Moeder schudt haar hoofd, maar ze lacht toch een beetje. Maarten slaat een bladzij van zijn boek om en ziet dan pas zijn moeder staan. Die wijst waarschuwend naar het klokje, dat naast zijn bed staat. Maarten begrijpt meteen wat ze bedoelt. Met een diepe zucht klapt hij zijn boek dicht en legt het bovenop een stapel boeken die naast hem op de vloer ligt. Dan krabbelt hij overeind en kijkt in de hutkoffer, die nog niet helemaal leeg is.

„Dat moet ik er nog uithalen”, zegt hij, opeens ijverig. Hij bukt zich alweer om met uitpakken verder te gaan, maar moeder schudt haar hoofd. „Het is bedtijd nu”, zegt ze. „Morgen kun je wel verder gaan. Laat alles nu zo maar liggen, dan bergen we het morgen samen wel in je kast”.

Maarten loopt nog even naar buiten, samen met moeder. Vader is nog bezig bij de kist. Die is bijna leeg nu en alles wat erin zat is naar binnen gebracht. Het hout ligt netjes opgestapeld in een hoek van de tuin. „Dat gaan we opbranden in de open haard”, zegt vader. Maarten kijkt naar de planken met de zwarte letters erop. Wat hebben ze een verre reis gemaakt. Eerst per schip over de oceaan en toen nog per trein door dit grote land, tot ze tenslotte hier aankwamen bij hun huis in de brede rustige straat. Ze hebben hem zijn speelgoed gebracht. Nu heeft hij weer van alles en kan Jimmy ook gauw eens bij hem komen spelen... Fijn! Blij draait hij zich om en gaat naar binnen.

HOOFDSTUK VIII

Een paar dagen later komt Jimmy voor het eerst bij Maarten spelen. Het speelgoed ligt niet langer verspreid over de vloer van de kamer, maar is netjes op de planken van de speelgoedkast gelegd en aan de wanden van de kamer hangen weer platen en foto's van boten en vliegtuigen, net zoals op Maartens kamer in Holland. Jimmy wil graag Maartens hollandse speelgoed zien. Samen gaan ze naar zijn kamer. Daar kijkt Jimmy nieuwsgierig rond en hij wordt nog nieuwsgieriger als de deur van de speelgoedkast opengaat. Ze bekijken alles. Jimmy vindt het prachtig. Sommige dingen zijn heel anders dan zijn eigen speelgoed, andere bijna hetzelfde. Al gauw zitten ze samen op de vloer, een spel tussen zich in.

Buiten klept de brievenbus, maar de jongens horen het niet. Pas als moeder de deur van Maartens kamer opendoet kijken ze op. Moeder houdt een kleurige ansichtkaart omhoog. „Kijk eens wat de postbode heeft gebracht”, zegt ze.

„Voor mij?” vraagt Maarten gretig en krabbelt overeind.

„Voor jou”, lacht moeder „alstjeblijft”.

Nieuwsgierig draait Maarten de kaart om. „Van de klas”, roept hij verbaasd. „Van de hele klas in Holland”.

Aandachtig leest hij de woorden die er achterop geschreven staan.

„Ze waren een dag uit. Op een schoolreisje”, zegt hij dan.

Hij draait de kaart weer om en kijkt naar de fleurige voorkant.

Een grijze zee en een zonnig strand met een rij duinen erlangs.

„Wat aardig”, zegt moeder verrast. „Ze zijn je nog niet vergeten Maarten. Zelfs op hun schoolreisje hebben ze aan je gedacht en je een kaart gestuurd. Nu moet je ze maar gauw een lange brief schrijven”. Maarten knikt. Dat zal hij doen. Hij gaat weer op de vloer zitten en laat de kaart aan Jimmy zien. Nauwkeurig bekijken ze de mooie foto. Jimmy kijkt met grote ogen naar de zee en het strand. Die heeft hij nog nooit echt gezien. Alléén maar op plaatjes of ansichtkaarten zoals deze. Hij wil er van alles over weten. En Maarten vertelt er graag van. Hij is er dikwijls geweest. Ze gingen in de zomer vaak met vakantie naar zee. Dan woonden ze in een klein huisje in de duinen, dicht bij het strand. Wat heeft hij

dikwijls fijn op het strand gespeeld. Diepe kuilen groef hij dan, die later vol met zeewater liepen.

En grote kastelen bouwde hij, met muren en torens. Jimmy luistert vol aandacht. Hij begrijpt niet alles, maar het meeste toch wel.

„Ik neem de kaart morgen mee naar school om aan de juffrouw te laten zien”, besluit Maarten later, als ze weer terugkeren naar hun spel. Behoedzaam legt hij hem op de tafel, vlak bij zijn schoolboeken. Zo vergeet hij hem tenminste niet.

De volgende middag als ze hun boterhammen opeten, haalt hij hem voorzichtig uit zijn trommeltje en laat hem aan de juffrouw zien. Die bekijkt hem van alle kanten en belooft dat Maarten hem later aan de hele klas mag laten zien.

Tevreden kauwend op zijn boterham, staart Maarten naar buiten, maar veel kan hij niet zien. De lucht is grijs en de bergen hebben zich verstopt achter dikke, donkere wolken. Plotseling klettert de regen tegen de ruiten. De kinderen kijken allemaal teleurgesteld naar de dikke stralen, die langs de ramen gutsen. Ze weten dat het betekent, dat ze niet buiten kunnen spelen straks. Ze moeten binnen blijven.

Als ze hun boterhamtrommeltjes terug hebben gebracht naar de gang en het lokaal weer binnen komen, staat de juffrouw bij de diepe kast achter in de klas. De teleurgestelde gezichten klaren op. Er komt van alles uit die kast. Boeken en puzzels en een hele stapel spelletjes. Tekenpapier en kleurpotloden en zelfs een paar poppen! De kinderen mogen de banken aan de kant schuiven, zodat er een grote open ruimte komt, midden in het lokaal. En dan mogen ze allemaal iets uitkiezen. Sommige kinderen lezen, anderen tekenen en kleuren en weer anderen doen spelletjes. Maarten zit met nog twee andere jongens rond een groot bord waarop een puzzel ligt. Samen passen ze de honderden stukjes in elkaar. Vlak bij hen spelen een paar meisjes met de poppen. Maarten kijkt het lokaal eens rond. Alle kinderen zijn druk bezig. De regen gutst nog altijd tegen de ruiten, maar er is niemand meer die verlangend naar buiten kijkt. Zo in de klas spelen is ook fijn!

Later mag hij zijn ansichtkaart aan de kinderen laten zien, zoals

de juffrouw heeft beloofd. Ze bekijken hem allemaal goed en hebben van alles te vragen. Maarten antwoordt zo goed hij kan. Hij vertelt over de schoolreisjes. Waar ze de vorige jaren naar toe zijn geweest en wat ze hebben gedaan. En hij vertelt ook dat hij beloofd heeft een brief te zullen schrijven aan de kinderen uit zijn klas in Holland. Een brief over Canada en zijn nieuwe school. Dat vinden ze allemaal geweldig en de juffrouw vraagt of hij dat al heeft gedaan. Maarten schudt zijn hoofd. Nog niet, maar hij gaat het nu doen. Zo gauw mogelijk.

„Weet je wat?” zegt de juffrouw, „als je die brief gaat schrijven Maarten, moet je er de groeten in doen van ons allemaal. Van al de kinderen in je nieuwe klas aan al de kinderen in je oude klas. Wil je dat doen?”

Maarten knikt heftig en al de kinderen in de klas knikken heftig mee.

„Afgesproken”, zegt de juffrouw. „En gauw schrijven hoor”. Dat belooft Maarten.

's Avonds thuis begint hij er meteen aan. Eerst op een stuk kladpapier, dan kan hij hem later netjes overschrijven.

Hij zit bij de tafel in de huiskamer en kauwt nadenkend op zijn pen. Het is niet gemakkelijk; een brief schrijven aan de hele klas, maar hij heeft het beloofd. Aarzelend begint hij. De eerste regel komt er... En de tweede en de derde...

Het gaat hoe langer hoe vlugger. Hij vergeet helemaal dat hij het eerst zo moeilijk vond. Hij schrijft en schrijft...

De woorden en regels dansen ongeduldig over het papier. Er is opeens zoveel te vertellen! Eindelijk legt hij met een zucht zijn pen neer. Hij is klaar!

Vader en moeder mogen de brief ook lezen. „Pas maar op dat je er geen fouten in maakt”, plaagt vader. „Als de meester dat ziet!” Maarten lacht mee. Morgenavond gaat hij hem netjes overschrijven. Nu is het bedtijd.

De volgende avond wordt de brief overgeschreven op dunne velletjes blauw luchtpostpapier. Maarten doet er erg zijn best op. Er mag geen foutje in zitten. Als hij klaar is gaan de vellen in een luchtpost enveloppe. Maarten plakt er een mooie canadese post-

zegel op. „Die zullen ze vast goed bewaren”, zegt moeder, terwijl ze het adres op de enveloppe schrijft. Dan wordt de brief dichtgeplakt en samen met vader gaat Maarten hem nog even posten. Door de stille straten lopen ze naar de brievenbus. Maarten houdt de brief stevig vast. Hij moet opeens denken aan het pakje van de meester, dat wegwaaid en aan de vriendelijke mevrouw, die het zo netjes weer voor hem inpakte. Hij lacht een beetje. Stel je voor dat het helemaal was weggewaaid! Dan zijn ze bij de brievenbus. De blauwe enveloppe verdwijnt in de rode bus. Hij is zijn lange reis naar Holland begonnen...

Een paar dagen later deelt de juffrouw op een middag grote vellen papier uit en zegt: „De rest van de middag gaan we werken aan verhaaltjes en gedichtjes voor de schoolkrant.

Volgende week moet die klaar zijn. Jullie moeten er allemaal iets voor schrijven en de mooiste verhaaltjes en gedichtjes komen in de krant.” De kinderen gaan meteen aan het werk, maar Maarten kijkt wat aarzelend naar het vel papier op zijn bank. En dan naar de juffrouw. Die heeft al gezien dat hij het niet goed begrijpt en komt bij hem staan om het uit te leggen.

Een paar keer per jaar maken de kinderen met elkaar een krant. Alle klassen doen mee, zelfs de eerste. Ze maken gedichtjes, schrijven verhaaltjes en ze maken er ook tekeningetjes voor. Van iedere klas komen de beste erin. Zo wordt het een echte krant! Nu begrijpt Maarten het. Maar hij kijkt toch nog wat bedrukt naar zijn papier. Een verhaaltje verzinnen en dat opschrijven in het engels! De juffrouw schudt haar hoofd.

Ze weet best dat dat nog veel te moeilijk is voor Maarten. Ze pakt het vel papier weer van zijn bank en legt er een ander voor in de plaats. Een groot vel, zonder blauwe lijnen. „De krant moet ook een omslag hebben”, zegt ze vrolijk. „En op die omslag moet een mooie tekening. Wat denk je Maarten, zou je dat kunnen?” Maartens gezicht klaart op. Dat kan hij best! En dan legt de juffrouw uit dat er uit iedere klas ook een paar kinderen zijn die een tekening maken voor de omslag van de krant. En dat uit al die tekeningen ook de beste wordt gekozen. Nu begrijpt Maarten het helemaal. IJverig gaat hij aan het werk. „Probeer het eerst maar op dit papier”, heeft de juffrouw gezegd. „Dan kun je het later wel

over doen”.

Maartens potlood gaat over het grote vel. Er komt van alles op te staan. Een vliegtuig dat tussen kleine wolken over een grote oceaan vliegt. Een drukke rijweg met een heleboel auto's. Maar ook een weiland met smalle slootjes en een dapper kerktorentje in de verte. En zelfs een paar molentjes.

Voor hij er erg in heeft is de middag om. „Morgen mogen jullie er weer aan werken,” belooft de juffrouw.

Maartens tekening wordt een pracht tekening. Als de juffrouw het vel papier met al de verschillende tekeningen erop ziet, zegt ze dat hij er één uit moet kiezen en die opnieuw groter tekenen op een ander stuk papier. Lang zit Maarten naar zijn tekeningen te kijken. Welke zal hij kiezen? De juffrouw komt bij hem staan, maar ze zegt niets. Hij moet helemaal zelf kiezen. Tenslotte neemt hij het weiland met de slootjes en het kerktorentje in de verte. De molentjes komen er ook op. Op een nieuw vel tekent hij het allemaal over. Hij werkt er lang aan. En als hij eindelijk klaar is geeft hij het papier aan de juffrouw. Die glimlacht als ze het ziet. „Ik ben blij dat je die tekening gekozen hebt Maarten”, zegt ze. „Het is een echte hollandse tekening en jij bent hier de enige die zo'n tekening van Holland kan maken”.

Maarten krijgt een kleur van plezier.

Later, als moeder hem komt halen, rent hij op een draf naar de auto. Hij wil haar zo vlug mogelijk alles vertellen!

Nu komt de zomervacantie in zicht. Twee lange maanden! Maarten verlangt er erg naar. Samen met Jimmy maakt hij plannen, maar eerst wacht hem nog een verrassing.

Als hij op een middag uit school komt, ligt er een grote enveloppe op de tafel. Nieuwsgierig kijkt hij ernaar. „Die is voor jou”, zegt moeder terwijl ze met de thee binnenkomt. Dan pas ziet Maarten het adres. Zijn naam staat in grote duidelijke letters op de enveloppe.

Vlug haalt hij een schaar en ritst de enveloppe open. Er komen brieven uit. Een hele hoop. „Van de klas”, roept Maarten opgetogen en houdt de enveloppe op zijn kop tot ook het laatste velletje eruit komt glijden. Ze hebben woord gehouden.

Ze hebben allemaal geschreven, de jongens en meisjes uit zijn klas in Holland. En de meester ook. Precies zoals ze hadden beloofd. Nu zitten ze ieder aan een kant van de tafel, moeder en Maarten. En tussen hen in liggen al de brieven uit Holland. Maarten gaat ze meteen lezen. De brief van de meester het eerst!

Die schrijft dat ze erg blij waren met Maartens eerste brief. Wat heeft hij veel gezien en beleefd! En wat is het fijn dat Maarten een juffrouw heeft die hollands kan spreken. Na de brief van de meester leest Maarten de brieven van de kinderen. Er staat van alles in. Sommige brieven zijn kort, andere wat langer, maar die van Koen is het langst van allemaal. Die leest Maarten het laatst. Koen vindt het niet leuk dat Maarten weg is. Hij moet nu altijd alleen naar school lopen en dat is zo saai. En er is ook niemand meer met wie hij zo fijn kan voetballen in de laan!

Met de grote enveloppe onder zijn arm gaat Maarten de volgende dag naar school. Hij wil de brieven graag aan de juffrouw laten zien. Die is heel verbaasd als ze al die velletjes papier uit de enveloppe ziet komen, maar ze vindt het geweldig leuk en ze maakt stiekum gauw een plannetje.

Maarten mag weer de brieven aan de kinderen in de klas laten zien. Geholpen door de juffrouw vertelt hij wat erin staat. Als hij klaar is gaat de juffrouw op de voorste bank zitten en zegt: „Nu moeten jullie eens goed luisteren. Jullie hebben gehoord over Maartens klasgenoten in Holland en gezien dat ze hem allemaal hebben geschreven. Maarten gaat natuurlijk binnenkort weer terugschrijven. Hoe zouden jullie het vinden als we allemaal eens terugschreven? De hele klas. Net zoals de kinderen in Holland hebben gedaan. Dan schrijf ik een brief aan de meester en we doen de brieven ook bij elkaar in een grote enveloppe”.

De juffrouw keert zich naar Maarten. „Wat d nk je ervan Maarten?”

Maarten lacht. Zijn ogen stralen. Wat zullen de kinderen in Holland opkijken! En de meester! Hij vindt het geweldig. En de andere kinderen in de klas ook. Ze willen meteen beginnen! De juffrouw springt van de bank. „Morgen”, belooft ze.

De volgende dag schrijven ze hun brieven. De juffrouw doet er een lange brief voor de meester bij. Die zal al die engelse brieven moeten vertalen en voorlezen, maar dat kan hij best weet Maarten. De meester kent wel engels, dat heeft hij Maarten zelf verteld. Als de brieven klaar zijn gaan ze in een grote enveloppe. De juffrouw gaat hem zelf naar het postkantoor brengen. Maarten ziet hem in gedachten al op de tafel van de meester liggen. Wat een verrassing! Hij wilde wel dat hij erbij kon zijn als de enveloppe open gaat! Maar dat kan natuurlijk niet. Jammer!

Een paar dagen later heeft de juffrouw een verrassing voor hem! Met een dikke stapel papieren in haar armen komt ze de klas binnen. „De schoolkrant”, fluistert de jongen die achter Maarten zit. Maarten gaat met een ruk rechtop zitten en kijkt gespannen naar de stapel papieren. En dan naar de juffrouw.

Die lacht geheimzinnig en pakt de bovenste krant van de stapel. Ze houdt hem omhoog, zodat ze hem allemaal goed kunnen zien. Maarten kijkt en kijkt... Op de omslag van de krant staat zijn tekening!

Daar zijn de weilanden, de slotjes en het kerktorentje in de verte. Zelfs de molentjes zijn niet vergeten.

De juffrouw geeft hem de krant. „Jouw tekening was de mooiste Maarten”, zegt ze. Voorzichtig bladert Maarten door de krant. Er staan gedichtjes in en verhalen en grappige tekeningen. En achterin zelfs een puzzel! Net zoals de juffrouw heeft gezegd. Helemaal voorop staat zijn tekening. Zijn naam staat er onder. Wat is hij trots.

Als de school uitgaat schiet hij als een pijl uit de boog naar buiten. Moeder staat al te wachten. Maarten rukt het portier open en tuimelt naar binnen. Triomfantelijk legt hij de schoolkrant op moeders schoot. Die is erg verrast en ook geweldig trots op hem!

's Avonds thuis bekijken ze de krant met zijn drieën. Ze lezen de verhalen en gedichtjes en proberen de puzzel.

Maarten kijkt telkens stiekum naar de voorplaat. Vader ziet het. Hij glimlacht. Hij is ook trots op Maarten. Hij kijkt naar de mooie tekening. Naar de molentjes en de weilanden. En dan kijkt hij

weer naar Maarten die moeizaam probeert de engelse woorden voor de puzzel te vinden. Een diepe rimpel boven zijn neus vertelt dat hij erg zijn best doet.

Vader steekt tevreden een pijp op. Maarten is een flinke jongen die al aardig begint te wennen in het verre land!

HOOFDSTUK IX

De zomervacantie begint met warme, zonnige dagen. Maarten en Jimmy spelen bijna iedere dag samen. Ze vervelen zich nooit; er is van alles te doen. Niet ver van Maartens huis is een groot park. Daar gaan ze dikwijls naar toe. Ze kunnen er fietsen en voetballen en er is ook een groot zwembad. Ze zwemmen er bijna iedere dag, maar ook iedere dag zitten ze samen een poos gebogen over Maartens boeken. De juffrouw heeft gezegd dat Maarten elke dag moet lezen. Ze heeft hem een stapel boeken meegegeven.

Maarten zucht er wel eens ongeduldig over, maar hij weet ook best dat het moet. Jimmy helpt hem trouw.

Peter, Jimmys grote broer, houdt zijn woord en op een middag neemt hij Maarten en Jimmy weer mee naar de dierentuin.

Maarten is zo nieuwsgierig naar de grote stenen dieren die hij tussen de bomen heeft zien staan, dat hij maar nauwelijks naar de wolven, tijgers en leeuwen kijkt. Alleen bij de beren blijft hij wat langer stilstaan. Hij moet opeens weer denken aan het berenverhaal dat Jimmys vader vertelde. Misschien ziet hij ze nu ook wel gauw. Over een paar weken mag hij immers met Jimmy en zijn ouders mee naar de bergen. Dat hebben ze gevraagd en vader en moeder vonden het dadelijk goed.

„Nu eerst nog even naar de ijsbeer”, zegt Peters stem naast hem. Met zijn drieën lopen ze verder over het brede pad.

„Wat een grote”, zegt Maarten vol ontzag, als ze even later bij de ijsbeer staan. „Stel je voor dat je die tegenkomt”.

Peter lacht. „Dat zal in de bergen niet gebeuren hoor”, verzekert hij, maar ze leven natuurlijk wel in dit land. Helemaal in het noorden, in de wereld van sneeuw en ijs. Ze zijn erg gevaarlijk”. Maarten wil weten of daar in dat noorden ook nog mensen wonen. Peter vertelt hem over de Eskimo's die er leven. Hoe ze zelf hun huizen maken van stukken harde sneeuw, die ze uitsnijden en dan keurig op elkaar stapelen tot ze een mooie ronde hut krijgen. Dat is een iglo. Hij vertelt over de honden die hun sleden trekken. Prachtige dieren zijn het met hele dikke vachten, die hen beschermen tegen de kou. Want koud is het er in de winter. En donker ook! Wekenlang komt de zon er helemaal niet boven de horizon en

is het altijd nacht.

Al pratend slenteren ze langzaam verder, tot ze bij de bomen komen waar de vreemde dieren tussen staan. Dan krijgt Maarten opeens haast. Hij wil ze nu graag zo gauw mogelijk zien! Even later staan ze ervoor. Maarten kijkt zijn ogen uit. Wat een reusachtige dieren! Zulke grote heeft hij nog nooit gezien. Sommige lijken op enorme hagedissen, andere hebben vreemdsoortige vinnen op hun rug of een grote hoorn op hun neus. De allergrootste heeft een geweldig lichaam met een lange staart en een hele lange hals met aan het eind een kleine kop. „Dat is een dinosaurus”, zegt Jimmy die naast Maarten staat.

„Hebben die dieren echt geleefd?” vraagt Maarten ongelovig.

„Nou en of”, lacht Peter. „Heel lang geleden leefden ze hier in deze omgeving. Toen was alles heel anders hier en het zag er ook heel anders uit. Het was 's winters lang niet zo koud als het nu is en er viel ook geen sneeuw. Het was veel warmer hier en er groeiden ook heel andere bomen en planten dan nu. En in die andere, wonderlijke wereld leefden deze grote dieren.

Maar toen veranderde alles. Er is niemand die precies weet wat er gebeurde. Misschien werd het kouder en konden de bomen en planten in die kou niet langer leven. Ze verdwenen en kwamen nooit meer terug. Toen begonnen de grote dieren ook te verdwijnen. Ze konden niet tegen die veranderingen. Ze gingen dood, de één na de ander. Tot er tenslotte niet een meer over was. Ze waren uitgestorven. Pas heel veel later hebben de mensen de beenderen van deze reusachtige dieren gevonden. Ze hebben ze zorgvuldig aan elkaar gepast en in elkaar gezet. Daardoor weten we nu hoe ze eruit hebben gezien.

Peter zwijgt en Maarten kijkt nog eens aandachtig rond. Loopt dan langzaam van het ene dier naar het andere. Peter en Jimmy lopen mee.

„Weet je”, vervolgt Peter, „dat er een plaats is, hier niet zo ver vandaan, waar je nu nog stukjes van de beenderen van deze dieren kunt vinden?”

Met een ruk staat Maarten stil. „Echt?” vraagt hij ongelovig.

Peter knikt. „O, je moet er naar zoeken hoor en goed ook, maar ze zijn er nog wel”. Nu moet Maarten precies weten waar en hoe. Peter legt het hem geduldig uit. Maarten is meteen besloten. Hij

gaat zijn vader vragen of ze daar eens naar toe kunnen gaan. Hij wil die plaats dolgraag zien en ook gaan zoeken daar.

Stel je voor dat hij wat vindt! Zijn ogen glinsteren van plezier. Hij kan opeens niet langer wachten en zou het liefst dadelijk naar huis willen om het aan zijn vader te vragen. Peter lacht om zijn haast. „Eerst nog een ijsje”, zegt hij. Dat laten de jongens zich geen twee keer zeggen. Samen hollen ze alvast vooruit. Tevereden likkend vergeten ze zelfs de grote dieren voor een poosje, maar onderweg naar huis moet Maarten er weer aan denken. Hij gaat het zijn vader vragen! Zo gauw mogelijk!

Vader vindt het dadelijk goed. Ze zullen meteen zaterdag gaan. Opgewonden danst Maarten door de kamer. „Mag Jimmy mee?” vraagt hij dan. „Natuurlijk”, lacht vader, „vraag het hem maar meteen morgen”.

Nu telt Maarten de dagen. Ze gaan langzaam, maar het wordt toch zaterdag.

Al vroeg rijden ze de stad uit. Maarten en Jimmy zitten samen achter in de auto. Ze kijken naar het voorbijglijdende land. Het is groen en vlak met hier en daar boerderijen, maar die zien er heel anders uit dan in Holland. Maarten en Jimmy praten druk. Ze maken plannen voor de vakantie in de bergen. Het duurt niet lang meer, over twee weken gaan ze al.

„Slapen in een tent”, zegt Maarten verlangend. „En iedere dag een kampvuur maken”, voegt Jimmy eraan toe. Ze kijken elkaar aan en lachen. Het zal vast een reuze vakantie worden!

De auto rijdt snel voort over de stille weg. „Kijk eens”, wijst vader opeens. De jongens zien meteen wat hij bedoelt. In het vlakke groene land verschijnt plotseling een diepe brede geul. Vader stopt de auto en met zijn allen lopen ze naar de rand. Beneden zich zien ze een wonderlijk landschap. Geen groene weiden met boerderijen, maar een kale dorre vallei. De zon blakert op de rotsen en het zand en er is van boven af geen levend wezen te bespeuren.

„Daar is het”, zegt Jimmy. Hij is er wel eens eerder geweest. Maarten wil meteen naar beneden klauteren, maar vader houdt hem tegen. „Niet hier”, zegt hij lachend. „Verderop kunnen we er met de auto in.”

Vol verbazing kijkt Maarten om zich heen als ze een poos later op de bodem van de vallei staan. Wat een vreemde wereld!

En wat is het er warm! De zon brandt op zijn hoofd en zelfs het dunne bloesje dat hij aan heeft is nog te warm. Jimmy trekt hem mee. Maarten rolt van de ene verbazing in de andere, als hij midden in die kale vallei, een kerkje ontdekt. Het is piepklein, maar het staat wit te blinken in de felle zon en het grappige torentje wijst dapper omhoog naar de blauwe hemel. Jimmy duwt de deur open. Samen gaan ze naar binnen. Zo'n klein kerkje heeft Maarten nog nooit gezien. Er is maar plaats voor een paar mensen. Niet meer dan een stuk of acht. „Acht mensen” zegt Maarten verwonderd. „Wel nee”, zegt vaders stem vanuit de deuropening. „Er is plaats voor tienduizend. Alleen niet allemaal tegelijk”. Lachend gaan ze met z'n drieën weer naar buiten.

Ze lopen weer verder door de hete vallei. Nu gaan Jimmy en Maarten zoeken naar stukjes been van de vreemde grote dieren die eens, lang geleden, leefden in deze zelfde vallei.

Ze voelen de hitte niet meer, terwijl ze speurend rond kijken en de rotsen en stukken steen. Plotseling houdt Jimmy met een triomfantelijke kreet iets omhoog. Maarten kijkt op en klautert over de rotsblokken naar hem toe. Op Jimmys uitgestrekte hand ligt iets dat op een klein plat steentje lijkt. Voorzichtig pakt Maarten het op. Zou het een stukje bot zijn?

„Laten we het aan mijn vader laten zien”, stelt hij dan voor. Samen gaan ze op zoek naar Maartens vader, die gelukkig niet ver uit de buurt is. Vader draait het steentje om en om in zijn hand en bekijkt het nauwkeurig. Dan knikt hij. Het is een stukje van een dinosaurusbots. „Maar het is net een klein steentje”, zegt Maarten verbaasd.

Vader knikt weer. „Dat klopt”, zegt hij. „Alleen is het niet een echt steentje. Het is versteend. Eens was het been, maar de druk en de temperatuur hebben het tot steen gemaakt.” Dat vindt Maarten erg moeilijk. Hij begrijpt het niet helemaal, maar vader zegt dat hij daar later wel meer over zal leren. Opgewekt zoeken ze verder en ze vinden van alles. Nog meer stukjes dinosaurusbots, maar ook stukjes van versteende bomen en afdrukken van bladeren van planten in harde stukjes steen. Jimmy vindt zelfs een stukje steen, dat de afdruk van het geraamte van een vis heeft.

Maarten zoekt ijverig door. Wat zou hij graag ook zoiets vinden! Hij heeft geluk. Hij vindt een groot stuk steen, waarin een heleboel schelpen staan afgedrukt. Opgewonden gaat hij er mee naar zijn vader. Die doet alles wat ze gevonden hebben zorgvuldig in een grote zak.

's Avonds, als ze weer thuis zijn, spreiden ze hun schatten uit op de tafel. Met z'n vieren buigen ze zich over de stenen met de vreemde afdrukken. Fossielen heten die zegt Maartens vader en ze zijn verschrikkelijk oud. Maarten kijkt naar de grijze stukjes steen. De donkere afdrukken glanzen in het licht van de lamp. Hij kijkt ook naar de stukjes dinosaurusbots die helemaal versteend zijn. Lang geleden was dat één van die vreemde dieren, die leefden in die wonderlijke vallei. Misschien was het een oud dier, dat ziek werd en stierf, of gedood werd door een ander sterker dier. Misschien was het een jong dier, dat stierf omdat alles om hem heen veranderde en hij niet langer kon leven in de grote vallei. En nu ligt een stukje bot van dat dier hier op de tafel, in zijn huis. Wonderlijk!

Voorzichtig strijkt zijn vinger over de stenen. Hij is er trots op hij ze zelf heeft gevonden en zal ze goed bewaren. Ze krijgen een speciaal plaatsje in zijn kamer, zodat hij er dikwijls naar kan kijken.

Vader kijkt op zijn horloge. Het is tijd om naar huis te gaan voor Jimmy. Maarten helpt hem zijn stenen weer in een zak te doen. Dan gaat vader hem wegbrengen. Maarten wuift hem na, samen met moeder. Verdwijnt dan, fluitend naar zijn kamer, de zak met stenen onder zijn arm.

De vakantie in de bergen met Jimmy en zijn ouders komt al dichterbij. Maarten telt de dagen. Met vader en moeder gaat hij inkopen doen. Hij krijgt een mooie grijze rugzak en stevige bergschoenen. En ook een vrolijke oranje cape voor de regen en een warme slaapzak.

Als Jimmy de volgende dag komt spelen moet hij natuurlijk direct de nieuwe spullen zien. Als hij alles goed heeft bekeken en het allemaal weer netjes op zijn plaats in de kast staat, zegt hij:

„Morgen is er een optocht in de stad Maarten. Peter en ik gaan kijken. Ga je met ons mee?”

Maarten die juist de kastdeur dicht doet, kijkt verrast op. Een optocht! Als Jimmy vertelt dat er Indianen in de optocht zijn en een heleboel paarden en ook muziekcorpsen en prachtig versierde wagens, hoeft Maarten zich geen ogenblik te bedenken. Dat wil hij graag zien!

„We moeten al heel vroeg weg hoor”, waarschuwt Jimmy „want het is altijd verschrikkelijk druk”.

„Duurt het lang?” vraagt Maarten gretig. Jimmy knikt.

„O ja een hele poos. Het is een erg lange optocht en er komen altijd veel mensen naar kijken. Peter en ik gaan ieder jaar”. Maarten is naast hem op het bed neergezakt.

Indianen... die wil hij dolgraag zien. Daar had hij immers al over gehoord voor hij naar Canada kwam.

Moeder roept vanuit de keuken dat er limonade voor hen klaar staat. Nog pratend over de optocht, drinken ze de grote glazen bij de keukentafel leeg. Moeder is met het eten bezig, maar als ze hen hoort praten over de optocht wil ze er ook alles over weten. Maarten mag natuurlijk met Jimmy en Peter mee. Ze zal hem extra vroeg roepen morgenochtend!

De volgende morgen zijn ze al vroeg onderweg. Jimmy heeft gelijk, het is erg druk in de straten. De auto's rijden in lange rijen en het gaat niet vlug. Het laatste eind moeten ze lopen. „Dicht bij elkaar blijven hoor”, waarschuwt Peter, „anders zijn we elkaar zo kwijt”.

In dichte drommen lopen de mensen naar de straten waar de optocht langs zal komen. Peter, Jimmy en Maarten vinden een goed plekje, vooraan, op de rand van het trottoir. Ze zijn net op tijd. Al gauw staan er drie, vier rijen mensen achter hen. Maarten kijkt eens naar de dichte menigte. Het zal nog wel een poosje duren voor de optocht begint, maar hij verveelt zich geen moment. Hij zit fijn op de rand van het trottoir en kan alles wat er op straat gebeurt goed zien. En voor hij het weet geeft Jimmy hem een duw en zegt: „Daar komen ze joh”.

Ademloos van bewondering kijkt Maarten naar de mannen die voorop gaan. Ze hebben prachtige rode uniformen aan en hoeden

op met brede randen. Ze rijden op fiere donkere paarden die glanzen in de zon. Rechtop en trots zitten de mannen in het zadel. In één hand houden ze de teugels van hun paarden. In de andere houden ze lange lanssen, met kleine vaantjes eraan, die wapperen in de wind. „De Mounties”, zegt Jimmy naast hem. „De koninklijke canadese bereden politie”, zegt Peter aan zijn andere kant. Maarten hoort het nauwelijks. Zoiets moois heeft hij nog nooit gezien! Veel te vlug naar zijn zin zijn ze voorbij. Zo lang mogelijk kijkt hij ze na, maar Jimmy geeft hem al weer een duw. „De Indianen”, zegt hij opgewonden, „kijk!”

Maarten ziet ze komen. Langzaam en statig rijden ze op hun paarden over de brede straat. Hun verentooien wuiven in de wind. Ze dragen jakken en broeken die heel mooi zijn versierd met kleine kraaltjes in allerlei kleuren en hun paarden zijn prachtig opgetuigd. Vlak langs Maarten rijden ze heen. Hij kan ze bijna aanraken. Hoe dikwijls heeft hij niet over Indianen gelezen in zijn boeken en nu zijn ze hier... vlak bij hem...

De optocht gaat verder, van alles trekt er aan de jongens voorbij. Muziekcorpsen en prachtig versierde wagens. Jongens en meisjes op paarden en zelfs clowns op heel kleine fietsjes. Daar moeten ze alle drie erg om lachen. Een hele dikke clown in een bont gekleurd pak, valt vlak voor Maarten van zijn fietsje af. Dwaas trappelend met zijn benen in de lucht, blijft hij op de straat liggen. Net zo lang, tot Maarten en Jimmy hem, schaterend van het lachen, overeind helpen. Als beloning mogen ze allebei een heel klein eindje op het fietsje rijden. Dan gaan ze op een drafje terug naar hun plaatsje op de trottoirrand.

Het is een lange optocht. Maar eindelijk rijdt toch de laatste wagen voorbij en verdwijnt het laatste muziekcorps om de hoek van de straat.

Druk pratend over alles wat ze hebben gezien, lopen ze met z'n drieën terug naar de auto. Het is weer erg druk in de straten. Overall lopen mensen. Peter pakt Maarten stevig vast. „Stel je voor dat we je kwijt raken”, lacht hij. Maarten lacht mee, maar hij is toch blij dat Peter zo vlak naast hem loopt. Wat zou er gebeuren als hij opeens helemaal alleen was? Hij weet de weg helemaal niet en aan iemand vragen zou ook niet zo gemakkelijk gaan. Ze zouden hem vast niet verstaan!

Blij dat hij veilig tussen Jimmy en Peter inloopt, praat hij mee over de optocht.

„Wat vond je nu het mooist Maarten?” wil Peter weten.

Maarten hoeft zich niet lang te bedenken.

„De Mounties”, zegt hij beslist. En daar zijn de anderen het roerend mee eens!

HOOFDSTUK X

De dag, waarnaar Maarten zo verlangend heeft uitgezien, breekt eindelijk aan. De vakantie in de bergen gaat beginnen.

Maarten is al vroeg op.

Hij kan het niet langer uithouden in zijn bed en op zijn kamer, waar alles al klaar staat. Moeder schudt haar hoofd, als hij maar nauwelijks een boterham eet en voortdurend ongedurig op zijn stoel zit te wippen. Zodra ze klaar zijn met het ontbijt vliegt hij naar het raam van de kamer en gaat staan uitkijken of Jimmy en zijn ouders er al aankomen. Gelukkig hoeft hij niet al te lang te wachten. Al gauw draait de auto de straat in. Jimmy begint te zwaaien zodra hij Maarten ziet, en die rent naar de voordeur. Hij vergeet zelfs zijn moeder dag te zeggen, zo'n haast heeft hij. Jimmys vader moet hem eraan herinneren.

Dan schuift Maarten naast Jimmy op de achterbank, het portier klapt dicht en, wuivend naar Maartens moeder, rijden ze weg. Maarten kijkt de auto eens rond. Wat is hij vol. Overal ligt wat en ieder hoekje en gaatje is benut; en boven op het dak ligt, stevig vastgebonden op een rek, ook nog een groot pak!

„Kijk”, wijst Jimmy na een poosje, „daar zijn de bergen al”. Maarten volgt zijn wijzende vinger. Over de golvende groene heuvels, glijdt zijn blik naar de rotsen, die hoekig en grijs tegen de hemel staan. „In de winter zijn ze eigenlijk mooier. Als er sneeuw op ligt”, zegt Jimmy. Maarten knikt. Hij herinnert zich de foto's die hij heeft gezien in de boeken over Canada, die zijn vader meebracht. Langzaam komen de bergen dichterbij, tot ze tenslotte aan beide zijden van de brede weg staan. Maarten probeert naar twee kanten tegelijk te kijken. Zijn hoofd draait doorlopend heen en weer.

Jimmy moet er om lachen, maar Maarten merkt het niet. Wat zijn die bergen hoog nu ze er midden in rijden. Sommige berghellingen zijn bijna kaal, andere groen bebost. Zouden daar nu de beren leven, denkt Maarten.

En wat voor dieren zouden er nog meer wonen in die geheimzinnige bossen? Hij wil er Jimmy naar vragen, maar op hetzelfde

ogenblik begint de auto langzamer te rijden. „Kijk eens jongens”, wijst Jimmys vader vanachter het stuur. Maarten en Jimmy rekken hun halzen. Nu zien ze het ook. Aan de kant van de weg staat een groep dieren. Ze zijn grijs-bruin, met lange rondgebogen horens. Ze zijn helemaal niet bang en kijken nieuwsgierig naar de auto. „Schapen”, zegt Jimmy, terwijl zijn vader de auto stopt. Samen hangen de jongens uit het raampje. De schapen komen aanlopen en snuffelen onderzoekend aan de auto. Vlak bij de uitgestrekte handen van Maarten en Jimmy komen ze. „Ze hebben honger”, zegt Jimmy, „mogen we ze wat te eten geven?” Maar zijn vader schudt zijn hoofd. „Nee”, zegt hij, „dat is niet goed voor ze. Ze moeten gras eten en mos en bladeren. Niet het voedsel van de mensen. Daar kunnen ze ziek van worden”. Maarten kijkt eens omhoog. Langs de steile berghelling komen nog meer schapen naar beneden. Ze wippen gemakkelijk van het ene rotsblok op het andere en zijn in een oogwenk op de weg, vlak bij de auto. Peter gaat foto's van ze nemen en Jimmys kleine zusje wil de schapen aaien. Tenslotte begint de auto weer langzaam weg te rijden. De schapen kijken hem na met hun grote onschuldige ogen.

Verder rijden ze, over de brede weg met aan weerszijden de hoge bergen. Het is een lange tocht maar Maarten verveelt zich helemaal niet; Jimmy wijst hem van alles aan en vertelt over vorige vacaties in de bergen. Hij is er al zo dikwijls geweest. Eindelijk komen ze aan bij het kampeerterrein. Het is eigenlijk een groot park, waar de tenten op open plekken tussen de bomen staan. Ze vinden een prachtig plaatsje en gaan meteen allemaal aan het werk. Jimmys vader gaat de grote tent opzetten, samen met Peter. Jimmys moeder gaat alvast boterhammen klaar maken op de grote houten tafel. En Jimmy en Maarten dragen samen de koffers en slaapzakken uit de auto. Ze hebben allemaal honger. Zodra de tent is opgezet gaan ze eten. Maarten schuift naast Jimmy aan tafel en kijkt verrukt om zich heen. Hij is werkelijk in de bergen. Grijs en groen steken ze af tegen de blauwe lucht. Vlakbij! Boven zijn hoofd wiegen de hoge dennebomen zachtjes in de wind en Maarten ontdekt een paar eekhoortjes die vliegensvlug tegen hun stammen oprennen. Hun pluimstaarten wuiven uitdagend

naar de mensen aan de tafel. Maartens ogen stralen. Wat is het hier fijn!

Jimmys moeder schuift een paar dikke boterhammen op zijn bord en Jimmys vader zegt lachend dat hij maar flink moet eten, want er is nog heel wat te doen. Ze zijn nog lang niet klaar.

Na het eten gaan ze eerst het kleine tentje, waar Maarten en Jimmy in zullen slapen, opzetten. Ze zoeken er een fijn plekje voor. Maarten kijkt een beetje hulpeloos naar de touwen en pennen, maar Jimmy gaat meteen aan het werk. Peter komt hen helpen en samen laten Peter en Jimmy Maarten precies zien hoe het gedaan moet worden. Het is niet zo moeilijk. Al gauw werkt Maarten ijverig mee. Even later staat het vrolijke gele tentje op het gras. Nu gaan ze er hun slaapzakken inbrengen en dan hun rugzakken. Als dat allemaal in de tent ligt, komt Jimmys vader aanlopen en zegt dat er hout gehaald moet worden voor het kampvuur. Jimmy weet waar het is. Samen lopen de jongens over het kampeerterrein naar de open vlakte waar een geweldige stapel hout ligt. Het zijn grote stukken, ze kunnen niet veel tegelijk dragen. Ze lopen een paar keer heen en weer, tot Jimmys vader zegt dat het nu zo wel genoeg is. Dan gaan ze op zoek naar kleine takjes en stukjes hout. Die liggen tussen de bomen op de grond. Ze hebben ze nodig om het vuur te beginnen. Speurend lopen ze rond; de tenten verdwijnen achter de bomen. Ze dwalen weg van het kampeerterrein, het bos in. Maarten loopt ijverig te zoeken. De emmer, waarin hij de takjes doet, begint al aardig vol te raken. Het bos wordt dichter, de struiken hoger. Hij merkt niet dat hij verder en verder van Jimmy afdwaalt. Steeds meer kleine takken verdwijnen in de emmer. Hij is bijna vol nu. Nog een paar er bij... Met een zucht van voldoening laat hij de laatste in de emmer vallen. Hij is klaar! Nu gauw naar Jimmy.

Maar als hij zoekend om zich heen kijkt, ziet hij alleen maar bomen en struiken. Jimmys blonde kuif is nergens te zien!

„Jimmy”, klinkt Maartens roepende stem door het stille bos. Hij krijgt geen antwoord. Het blijft stil tussen de bomen. Alleen de wind ruist zachtjes in de toppen.

„Jimmy”, klinkt het nog eens, maar weer blijft het stil. Nu wordt Maarten een beetje ongerust. Waar is Jimmy? Zo net was hij toch nog vlak bij...

Hij tuurt tussen de struiken, maar hij ziet geen rode jekker. Aarzelend doet hij een paar stappen, maar staat dan toch weer stil. Welke kant moet hij uit? Waar is het kampeerterrein? Hij weet het niet. Hij heeft helemaal niet opgelet terwijl hij liep te sprokkelen... En Jimmy is verdwenen!

Doodstil staat Maarten tussen de bomen. Begint dan toch weifelend verder te lopen. Er ritselt iets in de struiken. Maarten hoort het niet. Voortdurend om zich heen kijkend loopt hij langzaam door. Hij weet helemaal niet of hij de goede kant uit loopt, de bomen en struiken lijken allemaal hetzelfde. Weer ritselen de struiken... Nu hoort Maarten het wel! Hij blijft staan en wordt nu werkelijk bang. Angstig kijkt hij om zich heen. Waar kwam het geluid vandaan? Het was dichtbij. Wat kan het zijn. Hij moet opeens aan Jimmys verhalen over beren denken. Als het toch eens...

Op hetzelfde moment ziet hij het...

Vlakbij, onder een hoge denneboom staat een wolf. Het dier staat doodstil en staart Maarten aan met zijn vreemde lichte ogen. Met een ruk staat Maarten stil. Met grote bange ogen kijkt hij naar de

wolf.

Hij wil roepen om Jimmy... om Jimmys vader... om Peter...

Maar hij kan geen geluid voortbrengen, angst knijpt zijn keel dicht. De wolf staat nog steeds roerloos onder de denneboom. Onafgebroken staart hij Maarten aan.

Maartens hart bonst. Hij wil weglopen, zo hard hij kan, maar hij kan geen stap verzetten; hij is verlamd van schrik. Een wolf... hij staat tegenover een wolf. In een bos waar hij de weg niet weet. Waarin hij is verdwaald... En er is niemand om hem te helpen. De wolf beweegt zich plotseling; komt een paar stappen dichterbij...

„Maarten... Maarten...” klinkt het opeens door het stille bos.
„Maarten, waar ben je?”

Takken kraken, voetstappen komen dichterbij.

„Maarten”, klinkt het nog eens, maar Maarten kan niet antwoorden. Met grote angstogen staart hij nog steeds naar de wolf.

Bij het geluid van de naderende voetstappen draait het dier zich plotseling om. In een oogwenk is het in de struiken verdwenen. Op hetzelfde moment komt Jimmy aanlopen. Hij slaakt een zucht van verlichting als hij Maarten ziet staan. Hij was erg geschrokken, toen hij merkte dat hij zijn vriendje kwijt was.

Maarten staat nog te bibberen op zijn benen, maar is verschrikkelijk blij dat hij Jimmy weer ziet. Die kijkt een beetje verbaasd naar Maarten. Wat doet hij vreemd... Waarom zegt hij nog steeds niets?

„Wat is er joh?” vraagt hij dan. Maarten kan eindelijk weer antwoorden. „Een wolf”, zegt hij en zijn stem is nog vreemd schor. „Er was een wolf, daar bij die boom”.

„Een wolf?” herhaalt Jimmy ongelovig. „Een wolf? Maar dat kan niet. Er zijn hier geen wolven”.

„Heus waar”, wijst Maarten. „Hij stond daar, onder die boom”.

„Een wolf”, zegt Jimmy nog eens nadenkend. Dan schiet hij opeens in de lach. „Joh, dat was geen wolf, dat was een coyote. Je hebt een coyote gezien”.

Niet begrijpend kijkt Maarten hem aan.

„Coyotes lijken op wolven, maar ze zijn kleiner”, legt Jimmy uit.

„En ze doen niets. Ze zijn alleen voor andere, kleinere dieren gevaarlijk, maar niet voor de mensen”. Hij kijkt naar Maartens

betrokken gezicht en krijgt medelijden. „Was je erg bang?” vraagt hij.

Maarten knikt. Hij denkt aan de vreemde lichte ogen die hem zo strak aanstaarden en aan de spitse snuit.

„Kom maar gauw mee”, zegt Jimmy, „we zijn heus niet ver van de tenten”. Hij kijkt naar Maartens emmer. „Helemaal vol”, zegt hij tevreden. „En die van mij ook. Nu hebben we voor een hele poos genoeg”.

Samen lopen ze terug naar het kampeerterrein, de emmers met sprokkelhout tussen zich in.

's Avonds zitten ze met z'n allen rond het kampvuur. De vlammen dansen wild op en neer en het hout knettert en kraakt. Maarten schuift zo dicht mogelijk bij het vuur en Jimmy zit vlak naast hem. Het hout dat ze hebben gehaald ligt op een grote stapel tussen twee bomen. Peter heeft het in kleine stukken gehakt en gooit er telkens een paar van op het vuur. Dan dansen de vlammen nog hoger in de donkere avond en maken nog wildere schaduwen op de tenten en bomen. Maarten kijkt naar die zwarte vlakken en huivert. Wat bewegen ze griezelig en wat ruist de wind geheimzinnig in de bomen boven zijn hoofd. En wat is het donker buiten de lichtkring van het kampvuur! Gaan daar, door dat geheimzinnige duister de dieren waarover Jimmy heeft verteld? En de coyote die hij zelf heeft gezien?

Hij denkt weer aan zijn avontuur van die middag en hij is blij dat hij veilig bij het warme, lichte kampvuur zit met al de anderen. Heel stiekum schuift hij nog wat dichterbij Jimmy toe.

Jimmys vader ziet het en glimlacht een beetje. Hij begrijpt wel waaraan Maarten denkt. Jimmy heeft hem alles verteld.

Er ritselt iets in de struiken.

Maarten schrikt op en kijkt toch nog wat angstig om zich heen. „De coyote Maarten”, plaagt Peter. „Daar vlak achter je, bij die boomstam”.

Nu draait Maarten zich helemaal om. Zijn ogen glijden over de struiken en langs de bomen, maar hij ziet geen dikke pluimstaart en spitse kop.

„Kijk dan, daar”, wijst Peter. Maarten volgt zijn vinger. Twee eekhoortjes rennen jolig door de struiken, en dan de stammen van de dennebomen op.

In vliegende vaart zitten ze elkaar achterna, van de ene boom in de andere...

„Zie je hem nu?” lacht Peter. Maarten lacht mee, maar hij is toch blij dat het de coyote niet is.

Later ligt hij, samen met Jimmy in de kleine tent. De lantaarn, die ze bij het uitkleden hebben gebruikt, is uit en het is heel donker in het tentje. Buiten is het ook donker. Het kampvuur is uitgebrand en de wilde vlammen zijn gedoofd. Nu is er geen ander licht dan de sterren die helder aan de hemel staan en een heel klein maanstreepje.

In zijn warme slaapzak ligt Maarten in het donker te staren. Hij kan niet slapen, alles is zo vreemd. Hij heeft nog nooit eerder in een tent geslapen. Stil ligt hij te luisteren naar de geluiden in de nacht. Het tentdoek klappert zachtjes in de wind en de struiken ritselen. Er kraakt een tak en een denneboom kreunt luidruchtig in de stille nacht. Maarten beweegt zich onrustig in zijn slaapzak. De ongewone geluiden maken hem een beetje bang.

„Jimmy”, fluistert hij zachtjes, maar Jimmy hoort het niet. Hij slaapt, diep weggedoken in het warme holletje van zijn slaapzak. Maarten zucht en staart weer in het donker. Was het maar weer morgen.

Buiten kraken de struiken plotseling veel luider. Donkere schaduw en glijden over het kampeerterrein. En door de stilte klinken opeens zware ploffende geluiden... Maarten schiet overeind. Scherp luisterend zit hij rechtop in zijn slaapzak. „Beren”... denkt hij. „Er zijn beren op het terrein. Misschien zijn ze wel vlak bij de tent”. Hij staart strak naar het smalle lichte streepje dat de ingang van de tent aanduidt. Zijn hart bonst. Hoort hij daar iets dichterbij komen? Iets groots en zwaars?

Het grint buiten het tentje knerpt. Er loopt iets om de tent heen... staat een ogenblik stil... loopt dan weer verder... Doodstil zit Maarten in de donkere tent. Dan wordt het tentdoek weggeslagen en de ritssluiting met een vlugge beweging open getrokken.

Peter steekt zijn hoofd door de opening. Even moeten zijn ogen wennen aan het duister, maar dan ziet hij Maarten die klaar wakker is en Jimmy die rustig ligt te slapen.

„Ben je wakker geworden van het lawaai Maarten?” vraagt hij.

Maarten schudt zijn hoofd. „W... wa... wat w...was dat?” bibbert hij.

„Beren”, zegt Peter. „Ze gooiden de vuilnisvaten om, op zoek naar voedsel. Ben je bang Maarten?”

Maarten knikt, hij is erg bang.

„Ik kom wel bij jullie in het tentje slapen”, belooft Peter. „Zou je dat willen Maarten?”

Maarten knikt weer. Dat wil hij graag. Gewillig schuift hij op als Peter even later binnenkomt met zijn slaapzak. Jimmy is ook wakker geworden en vraagt slaperig wat er aan de hand is, maar als Peter hem vertelt dat er beren op het kampeerterrein zijn, is hij meteen klaar wakker.

Nu liggen ze met z'n drieën in de kleine tent. Maarten in het midden. Hij is niet zo bang meer nu Peter bij hen is. Ze praten zachtjes wat met elkaar. Buiten is het weer stil geworden. Er glijden geen donkere schaduwen meer over het terrein. De beren zijn teruggegaan naar de duistere bossen en verdwenen in de nacht.

Het kampeerterrein ligt weer vredig onder de ruisende denneboomen en de twinkellende sterren.

Dan wordt het eindelijk ook stil in het tentje. Dan vallen ze in slaap, één voor één.

De nachtwind trekt weer zachtjes aan het tentdoek, dat meteen weer begint te klapperen, maar de jongens in het tentje horen het niet meer.

Ze slapen... alle drie!

HOOFDSTUK XI

Het wordt een reuze vakantie! Na een paar dagen is Maarten helemaal gewend aan het kamperen en weet hij de weg op het kampeerterrein en de bossen er omheen. Jimmy en Peter leren hem van alles. Hout hakken en kampvuren maken en tenten opzetten en nog heel veel andere dingen. Maarten leert het allemaal vlug. Al gauw weet hij precies hoe alles gedaan moet worden en is hij een goede hulp voor Jimmys vader en Peter. Hij is ook niet langer bang als hij met Jimmy in het tentje slaapt. Peter is weer teruggegaan naar de grote tent, maar Maarten vindt dat helemaal niet erg. Meestal slaapt hij zodra hij in zijn slaapzak ligt en de vreemde geluiden in de nacht hoort hij niet eens meer. Hij is zo moe van de lange dagen in de bergen!

Bijna iedere dag gaan ze er op uit. Ze lopen over de smalle bergpaden en klimmen de steile hellingen op. Ze zoeken naar mooie stenen en bijzondere stukken rots. Ze leren de namen van de bloemen en planten, die langs de paden groeien en vaak kijken ze door de verrekijker van Jimmys vader naar de vele bergtoppen in de verte.

Maarten ziet ook allerlei dieren die hij nog nooit eerder heeft gezien. Herten en berggeiten, elanden en eens, op een steil bergpad, zelfs een stekelvarken!

Hij ziet vogels die zich graag door hem laten voeren en kleine watervlugge diertjes met grappige donkere en lichte strepen over hun rug, die al even graag van zijn boterhammen mee eten...

Hij vindt het allemaal geweldig fijn. Zoiets heeft hij nog nooit beleefd. Zo maar iedere dag in de bergen lopen, kampvuren maken, in een tentje slapen...

Het wordt nog fijner...

Op een warme zomeravond, als ze na het eten met elkaar bij het kampvuur zitten, zegt Jimmys vader: „Hoe zouden jullie het vinden eens een paar dagen de bergen in te gaan en in plaats van hier terug te komen 's avonds, er te blijven overnachten?”

Het is even stil rond het vuur. Maarten en Jimmy kijken elkaar aan, maar nog voor ze iets kunnen zeggen vervolgt Jimmys vader: „We nemen een tentje mee om in te slapen en natuurlijk ook onze

slaapzakken. Voldoende eten voor een paar dagen en warme kleren en" ... maar verder komt hij niet. Jimmy is opgesprongen en danst wild rond het kampvuur.

Jimmys vader lacht. „Zouden jullie dat leuk vinden?" vraagt hij. „En of", zegt Jimmy uit de grond van zijn hart. „Gaan we allemaal?" laat hij er dan op volgen, terwijl hij vragend naar zijn moeder kijkt. Maar die schudt haar hoofd. Het is beter dat jullie met z'n vieren gaan, vader en Peter, Maarten en jij. Ik blijf hier met Anneke. Die is nog te klein om mee te gaan".

Maarten zit stil te luisteren. Hij begrijpt niet alles precies, maar wel dat er iets heel fijns gebeuren gaat. Jimmy is weer naast hem komen zitten en begint hem uit te leggen wat ze gaan doen. Als hij klaar is is Maarten even opgetogen als Jimmy.

„Wanneer gaan we?" wil die weten. „Overmorgen", zegt zijn vader. „Dan kunnen we morgen alles klaar maken."

Ze praten nog een poosje door over hun tocht, maar tenslotte is het bedtijd voor Maarten en Jimmy. Druk pratend verdwijnen ze en het duurt nog een hele poos voor het eindelijk stil is in het tentje.

Wat hebben ze het druk, de volgende dag. Er is veel te doen, maar ze helpen allemaal mee.

's Avonds is alles klaar voor hun tocht. Vol verwachting gaan de jongens tenslotte naar hun tentje. Van slapen komt die nacht niet veel!

Jimmys moeder heeft al een hele stapel pannekoeken klaar, als ze de volgende morgen te voorschijn komen.

„Jullie moeten goed eten voor je op weg gaat", lacht ze, „het is een lange tocht". Dat laten de jongens zich geen twee keer zeggen. Geholpen door Jimmys vader en Peter laten ze de stapel in een ommezien verdwijnen. Dan is het tijd om op weg te gaan.

De rugzakken staan al klaar. Ze zijn helemaal volgepakt. Voorzichtig tilt Maarten de zijne op. Oei, die is zwaar, maar het zal wel gaan. Jimmy helpt hem als hij de rugzak op zijn rug hijst en Peter bindt er een klein belletje aan. Dat klingelt vrolijk bij iedere beweging die Maarten maakt. Dat is om de beren op een afstand te houden heeft Jimmy hem uitgelegd. Beren kunnen niet zo goed zien, maar wel goed horen. Daarom maken ze altijd lawaai, als ze

op de bergpaden of in de bossen lopen. Dan schrikken de beren niet van hen en zullen niet zo gauw aanvallen.

Nagewuifd door Jimmys moeder en Anneke gaan ze even later op pad. Ze kijken nog een paar keer om, maar dan maakt de weg een bocht en verdwijnt hun kampeerplaats met de grote tent en de auto uit het gezicht. Ze stappen stevig door, ze hebben een lange tocht voor de boeg.

Al gauw lopen ze op het bergpad dat naar de vallei leidt waar ze de eerste nacht zullen kamperen. Het pad loopt eerst door de bossen en gaat voortdurend omhoog. Ze moeten steeds klimmen. Maarten die in het midden loopt krijgt het warm onder zijn zware rugzak. Achter hem loopt Jimmy ook te puffen. „Doe jullie jekkers maar uit jongens”, zegt Jimmys vader die het ziet. Even staan ze stil. De rugzakken gaan af en de warme jekkers uit. Dat is beter, Maarten probeert zijn jekker in zijn rugzak te proppen. Het lukt niet, de rugzak is te vol. Wat hulpeloos staat hij ermee in zijn handen. Waar moet hij hem bergen? „Bindt hem om je middel!” raadt Peter, „kijk zo”. Vlug en handig bindt hij de mouwen van de jekker om Maartens middel. „Zo is het beter he?”

Maarten knikt tevreden. Dan gaat de tocht weer verder. Heel de dag lopen ze over de slingerende bergpaden. Soms zijn die breed en vlak, maar soms ook nauw en steil. Zo nu en dan rusten ze in de schaduw van de bomen. Dan eten ze de boterhammen die Jimmys moeder heeft klaargemaakt en drinken uit de thermosflessen die ze hebben meegenomen.

Het is al laat in de middag als de bomen langs het pad eindelijk minder dicht worden. Opeens staan ze aan de rand van een grote vallei. Het is een prachtige groene vlakte met lage struiken en verspreide dennebomen. Een beekje stroomt er midden door en aan beide kanten van het dal steken bergen hun scherpe toppen naar de blauwe lucht.

„We zijn er”, zegt Jimmys vader voldaan.

Nu gaan ze gauw een plaatsje zoeken voor hun tentje. De rugzakken gaan af en worden bij het beekje op de grond gezet. Zoekend lopen ze alle vier rond. Peter vindt het mooiste plekje. Niet ver van het beekje, vlak bij een paar hoge bomen. Ze gaan meteen allemaal aan het werk. Het tentje wordt opgezet, de rugzakken uitgepakt. Maarten helpt flink mee. Samen met Jimmy rolt hij een dikke boomstam tot vlak bij het tentje.

„Een fijne bank om op te zitten”, zegt Jimmy tevreden. Hij probeert hem meteen. Maarten komt naast hem zitten. Dan zijn de anderen ook klaar en zitten ze met z'n vieren voor het tentje in de stille vallei.

„Gaan we een kampvuur maken?” wil Jimmy weten.

„En of”, antwoordt zijn vader. „Jullie moeten straks maar stenen gaan zoeken en hout gaan sprokkelen”.

Dat doen de jongens maar al te graag. Ze gaan eerst naar het beekje om stenen te halen. Speurend kijken ze rond. Er liggen er genoeg, maar het moeten flinke stenen zijn. Maarten kijkt naar het water dat snel voorbij stroomt. Wat is het helder, hij kan de bodem gemakkelijk zien. Daar liggen stenen in allerlei kleuren, beige en bruin, grijs en wit. Er zijn kleine bij, maar ook flinke grote. Die moet hij hebben, maar hij kan er niet bij. Jammer!

Jimmy trekt hem mee. Verderop liggen een heleboel stenen aan de kant, wijst hij. Daar liggen vast wel grote bij. Hij krijgt gelijk. Ze vinden precies wat ze nodig hebben. Zwaar sjouwend met de stenen komen ze bij het tentje terug.

Daar legt Peter ze in een grote kring.

„We moeten erg voorzichtig zijn met vuur”, legt hij uit. „Daarom maken we het kampvuur binnen de kring van stenen.” Maarten knikt. Dat begrijpt hij wel. Nu gaan ze hout sprokkelen voor het kampvuur. Dat is niet zo moeilijk, er liggen genoeg takken op de grond tussen de bomen. Al gauw hebben de jongens een hele hoop. Met hun armen vol komen ze terug bij het tentje. „Geen wolven gezien?” plaagt Peter als ze het hout bij het kampvuur leggen. Maarten kijkt op en lacht een beetje. Hij weet nu wel dat hij die niet zal tegenkomen. Gespannen zien de jongens toe als Peter het hout klaar legt voor het vuur. Even later dansen de vlammetjes al tussen de takken. Grijs kronkelt de rook omhoog in de stille avond. Behaaglijk schuiven ze alle vier bij het vuur. Maarten en Jimmy zitten samen op de boomstam terwijl Jimmys vader het eten klaar maakt op een klein gasstelletje.

Later helpen de beide jongens Peter met het ophangen van de rugzakken. Tussen twee bomen wordt een lang touw gespannen, hoog boven de grond.

Precies in het midden van het touw hangen ze de rugzakken op. Nu hangen ze veilig, ver van de grond en ook ver van de beide bomen waar het touw tussen gespannen is. Zo kunnen de beren er niet bij.

De beren...

Maarten kijkt eens om zich heen als alles klaar is. Het begint te schemeren in het dal. De zon is al een poosje verdwenen achter de bergen en het wordt plotseling koel. De avondwind trekt aan Maartens dunne blouse en hij rilt een beetje. Peter die het ziet, trekt hem mee naar het vuur. Dat vlamt weer helder op als Jimmys vader er opnieuw hout op gooit. Dicht tegen elkaar aan, weggedoken in hun warme jekkers nu, zitten Maarten en Jimmy op de boomstam. Jimmys vader en Peter zitten tegenover hen, ieder op een rotsblok.

„Nu een verhaal vertellen pap”, bedelt Jimmy.

Peter lacht maar kijkt ook vragend naar zijn vader. Die trekt bedachtzaam aan zijn pijp. Maarten kijkt naar de slierten rook die omhoog kronkelen. Lang blijven ze niet hangen. De wind neemt

ze mee en blaast ze weg, het stille donkere dal in.
Dan begint Jimmys vader...

Niet zo heel ver hier vandaan, in een vallei bijna net zo als deze, staat een huisje. Eigenlijk is het geen huisje. Het is een hut, een berghut. Die is lang geleden gebouwd door twee broers. De twee broers waren zwervers. Ze trokken altijd samen door de bergen, van de ene plaats naar de andere. Maar toen ze die mooie vallei zagen besloten ze een hut te bouwen. Daar wilden ze blijven. Ver van de mensen, midden in de bergen wilden ze wonen.

Het duurde lang voor de hut klaar was. Het moest een goede hut worden. Sterk moest hij zijn, zodat hij de wilde stormen die soms door de vallei loeiden, kon weerstaan, maar hij moest ook warm zijn en dicht. Geen sneeuw mocht er door de kieren en spleten binnendringen als die kwam neerdwarrelen in de winterse vallei. Toen de hut eindelijk klaar was, keken de beide broers trots naar hun werk. Stevig en betrouwbaar stond de hut tussen de bomen. Nu hadden ze een goede plaats om te wonen. Daar waren ze veilig en beschermt tegen de kou en de sneeuw. Maar ze waren nog niet klaar. De hut gaf hun bescherming, maar hij moest hun ook warmte geven. Er moest hout komen, veel hout; voor het vuur dat de hut warm moest houden.

De broers trokken de bossen in. Dagenlang kapten ze. Het geluid van hun beilen weerklonk luid door de herfstige bossen. Steeds meer bomen vielen krakend neer en de stapel hout tussen de bomen groeide en groeide... De broers hadden haast. De winter kon nu gauw komen.

Iedere dag keken ze naar de lucht en iedere dag verwachtten ze de donkere wolken boven de bergen in de verte te zien. De dikke grijze wolken, die de eerste sneeuwval aankondigden...

Ze hadden geluk. De sneeuw kwam laat dat jaar en de stapel hout was, toen ze eindelijk genoeg hadden, hoger dan de hut.

Toen kwam de sneeuw. Eerst dwarrelden de vlokken zachtjes, bijna aarzelend naar beneden en bedekten de grond en de houtstapel, maar al gauw begon de wind op te steken. Die loeide over de bergtoppen en door het stille dal. Hij greep de vallende vlokken en blies ze rond tot ze in wilde vaart om de berghut stormden. De storm raasde en tierde en de rustige vallei werd een warrelende

massa witte vlokken.

Binnen, in de berghut zaten de beide broers.

De storm rukte aan de deur en huilde in de schoorsteen, maar binnen laaide het houtvuur hoog op in de open haard. De broers waren veilig en warm in hun sterke hut.

Toen de storm eindelijk was uitgewoed, openden ze de deur van de hut en keken naar buiten. Een smetteloos witte wereld lag aan hun voeten. Alles was bedekt met een dikke laag sneeuw.

Heel de winter woonden de broers in de berghut. Overdag zwierven ze door de winters stille bossen, jagend op wild voor voedsel, en 's avonds kwamen ze terug naar hun veilige hut. Ze hadden hun werk goed gedaan. De hevige sneeuwstormen konden de hut niet vernietigen en de ijzige kou kon, dank zij het laaiende houtvuur, niet binnendringen.

Maar toen, op een koude winteravond, terwijl buiten een zware sneeuwstorm woedde, was de bak met hout, die altijd dicht bij het vuur stond, leeg. In hun haast om thuis te komen voor de storm losbrak, hadden de broers vergeten hout van de stapel tussen de bomen mee te nemen. De vlammen kronkelden rond de laatste blokken. Spoedig zouden ze kleiner worden... en kleiner... Het vuur zou minder warm worden, steeds minder warm... tot de kou de hut zou binnendringen en zich triomfantelijk verspreiden.

De broers wisten wat hen te doen stond. Een van hen zou naar buiten moeten gaan om hout te halen van de stapel tussen de bomen, de sneeuwstorm en de bittere kou trotserend. De oudste ging, terwijl de jongste een lichtje plaatste in de vensterbank van het enige raam dat de hut rijk was. Maar de hevige storm had de sneeuw buiten hoog opgewaaid. Een enorme muur van sneeuw lag tussen de hut en de houtstapel.

Tevergeefs probeerde de oudste broer een opening te vinden in de witte muur. De storm raasde en zwiepte de sneeuwvlokken samen tot een dicht gordijn, dat hem ieder uitzicht in de pikdonkere nacht ontnam. De felle kou drong, dwars door zijn dikke kleren heen, tot op zijn lichaam. Diep zakten zijn laarzen weg in de hoge sneeuw, toen hij probeerde over de sneeuwmuur heen te klimmen. Waar was de houtstapel? Hij moest hem vinden. Hij was toch eigenlijk niet zo ver weg...

Maar in de donkere nacht en de razende storm verloor hij ieder

gevoel van richting. Hij zag de houtstapel niet en ook de hut met zijn vriendelijk lichtje in het raam, was allang verdwenen achter het dichte sneeuw gordijn. Zijn laarzen zakten steeds dieper weg. De sneeuw reikte tot ver over zijn knieën. Moeizaam trok hij zijn benen op, deed nog een laatste stap...

Toen zakte hij weg in de sneeuw!

In de berghut wachtte de jongere broer tevergeefs op zijn terugkeer. De vlammen in de haard waren nu heel laag, het vuur was bijna uit.

Op zijn beurt stapte nu de jongere broer naar buiten in de wilde nacht.

Hij begreep dat zijn broer verdwaald was en ging zoekend door het duister, tot ook hij overmand door de kou en de storm, weggleed in de zachte sneeuw...

In het raam van de berghut stond het lichtje zacht te schijnen. Zijn kleine gouden vlammetje flikkerend in de zwarte nacht. Tot een felle windstoot de deur open blies, en het wild flakkerend doofde...

Toen de storm voorbij was stond de hut verlaten in het stille dal. Het vuur in de haard was gedoofd en het lichtje in het raam uit. Door de open deur was de sneeuw naar binnen gewaaid, en had de vloer bedekt met een witte deken.

Jaren gingen voorbij. Zware stormen loeiden over de hut. De regen kletterde op zijn dak in de zomer en de sneeuw gaf het een dikke bontmuts in de winter. Langzaam maar zeker braken de regen, de wind en de sneeuw de hut af, tot hij verzakt en vervallen onder de bomen stond.

Vaak komen er nu mensen langs, die kijken naar de oude hut. Ze vertellen elkaar het verhaal van de beide broers die de hut bouwden, lang geleden.

En ze vertellen elkaar ook dat in koude, stormachtige winternachten, als de sneeuw in dikke vlokken rond de berghut valt, er een lichtje brandt in de vensterbank van het enige raam...

HOOFDSTUK XII

De volgende morgen zijn ze alle vier al vroeg op. De zon is nog niet eens boven de bergtoppen uitgeklommen als Maarten al uit het tentje kruipt. Huiverend in de frisse morgenlucht kijkt hij om zich heen. Schiet dan meteen in zijn dikke jekker. Peter is al weer bezig een vuur te maken. Dat hebben ze nog nodig zo vroeg in de morgen. Maarten gaat water halen uit het beekje, het pannetje onder zijn arm. Op een grote steen, vlak bij het heldere water knielt hij neer. Voorzichtig houdt hij het pannetje in het snel voortstromende water. Dat spat over zijn handen. Oei, wat is dat koud! Voetje voor voetje loopt hij terug, het volle pannetje nu in beide handen. Bij het vuur is Jimmys vader al bezig het ontbijt klaar te maken.

„Geen pannekoeken vandaag hoor”, lacht hij. „Dat kunnen we niet allemaal meenemen”.

Dat begrijpt Maarten best. Ze moeten alles immers meedragen in hun rugzakken. Na het eten ruimen ze met z'n allen alles op. De slaapzakken worden opgerold, het tentje ingepakt. De zon is eindelijk over de toppen van de bergen heen en in de warme zonneschijn maken ze zich klaar voor hun verdere tocht. Het laatst doven ze het kampvuur. Maarten en Jimmy moeten er weer water voor uit het beekje halen. Maarten kijkt naar Jimmy die, een kommetje van zijn handen makend, uit het beekje drinkt. Hij merkt opeens dat hij zelf ook dorst heeft. Zal hij ook...? Jimmy is klaar en ziet hem aarzelen. Als hij Maarten verzekert dat hij best zo uit het beekje kan drinken en dat ze dat altijd doen, volgt Maarten zijn voorbeeld. Wat is dat lekker!

Even later giet Peter de volle pannetjes leeg over het vuur. Sissend doven de laatste vlammen. Een dikke rookwolk kronkelt omhoog. Nu kunnen ze gerust weg gaan, er is geen gevaar meer voor brand. Ze volgen een smal paadje tot aan het eind van het dal.

Daar draait het de bossen weer in. Maarten kijkt nog even om. De zonnige vallei ligt stil tussen de hoge bergen. Het beekje ruist vriendelijk met zijn heldere water en alleen een heel dun sliertje grijze rook dat langzaam omhoog klimt, duidt de plaats aan waar ze hebben gekampeerd.

Hij draait zich weer om en loopt verder. Even later is het dal achter de bomen verdwenen.

Maar de zon, die vroeg in de morgen zo vrolijk stond te schijnen, begint steeds vaker te verdwijnen achter een dikke wolk. Eerst komen er nog witte, maar dan al vaker zware grijze wolken achter de bergtoppen vandaan. Tot de hemel bedekt is met een grauwe wolkenmassa.

„Dat wordt regen”, zegt Jimmys vader als ze even stil staan. „Halen jullie je capes maar alvast uit je rugzakken jongens”.

De oranje capes worden te voorschijn gehaald en het duurt niet lang of Jimmys vader krijgt gelijk.

Al gauw vallen de eerste druppels. Ze staan weer stil om de capes om te doen. Peter helpt Maarten. Zorgvuldig trekt hij de cape over Maartens rugzak en de slaapzak die er onder aan gebonden is. „Die mogen niet nat worden,” zegt hij. Maarten probeert over zijn schouder te kijken naar het pak op zijn rug, maar dat lukt niet.

„Het zit goed hoor”, verzekert Peter hem. „Zo blijft alles goed droog.”

Ze lopen weer verder over het smalle pad. De regen tikkelt op Maartens cape en op de capuchon die hij over zijn hoofd heeft getrokken. Dat klinkt zo gezellig. Net alsof je in een warm droog huisje zit, denkt Maarten en kijkt naar de stralen water die van zijn cape op de grond druipen. Het belletje aan zijn rugzak tinkelt zachtjes bij iedere stap en Maarten moet opeens weer aan de beren denken, die hier in de bergen leven. Hij heeft er nog niet één gezien,

Als het tijd is om te eten, regent het nog steeds. Op het pad dat niet langer onder de bomen loopt, maar nu langs een berghelling gaat, valt de regen in stromen neer en is het veel te nat.

„We zullen een beschut plaatsje zoeken”, zegt Jimmys vader. „Daar ginds, onder die bomen op de berghelling is het vast beter”. Hij wijst omhoog.

Met z'n vieren klimmen ze naar boven. Hij krijgt gelijk. De bomen staan dicht bij elkaar en hun takken geven een goede bescherming tegen de regen. Ze vinden allemaal een plaatsje.

Maarten zit met zijn rug tegen een dikke boom en bijt gretig in de appel die Jimmys vader hem geeft, maar Peter schuift ongeduldig heen en weer op zijn plaats. In de takken boven zijn hoofd is een opening, waardoor de regendruppels precies op zijn hoofd vallen. Hij gaat eens verzitten, maar het helpt niet veel. Hij heeft het natste plekje van allemaal.

„Ik ga eens kijken of ik verderop een droger plaatsje kan vinden”, zegt hij eindelijk. Hij staat op. Zoekend kijkt hij rond en verdwijnt tenslotte tussen de bomen. Even nog dwaalt hij rond, maar vindt dan al gauw een droog plekje onder een paar bomen met lage wijde takken. Hij zet zijn rugzak op de grond en doet zijn cape af. Lekker droog is het hier. Tevreden zakt hij neer.

Achter hem in de struiken kraakt een tak. Peter let er niet op. Hij is bezig zijn rugzak weer open te maken om er een paar koekjes uit te halen. Het gekraak wordt luider en Peter kijkt op, maar hij ziet niets...

Zeker Maarten of Jimmy die eens komen kijken of ik een droog plekje heb gevonden, denkt hij en hapt in zijn koekje.

De struiken buigen uiteen. Een zwaar donker lichaam beweegt zich tussen de takken...

Op hetzelfde ogenblik komen er voetstappen van de andere kant. Peters tweede koekje blijft, op weg naar zijn mond, in de lucht hangen. Dan ontglipt het zijn vingers zonder dat hij het merkt. Hij staart naar de zwarte beer die tussen de struiken staat en hoort tegelijk Maartens stem die triomfantelijk roept: „Hier is hij, ik heb hem gevonden!”

Bij het geluid van Maartens stem kijkt de beer op. Snuffelend beweegt zijn kop zich heen en weer...

Een ogenblik zit Peter doodstil op de grond. Hij wil Maarten waarschuwen, maar er wil geen geluid over zijn lippen komen. Maarten draait zich argeloos naar Peter en ontdekt dan de beer... Stokstijf blijft hij staan en staart met grote ogen naar het dier. Een beer... vlak bij hem staat een beer! In een van de dennebomen achter de beer beweegt iets. De jongens zien het tegelijk. Een klein zwart beertje zit boven in de boom. Verwonderd kijkt het naar de beide jongens en dan naar zijn moeder, die nu stil tussen de struiken staat. Maarten kijkt hulpzoekend naar Peter. Wat moet hij doen? Peter kijkt naar Maarten en dan naar de beer. Hij weet

dat ze in gevaar zijn. Een berin met een jong beertje en dan zo dichtbij! Ze moeten hier weg, zo gauw mogelijk! Heel langzaam komt hij overeind, zijn ogen strak op de berin gericht. Nu niet hard weglopen, weet hij. Als de berin hen achterna komt heeft ze hen zo ingehaald. Ze kan veel harder lopen dan Maarten en hijzelf en als ze aanvalt...

Peter durft niet verder te denken.

De berin beweegt zich, doet een stap vooruit... en nog één... Haar kleine ogen kijken de beide jongens wantrouwend aan. Haar kop zwaait heen en weer, de neus in de lucht.

„Peter”, fluistert Maarten schor. Met grote angstogen kijkt hij naar de zwarte berin, die dichterbij komt.

Peter vindt zijn stem terug. „Langzaam achteruit lopen Maarten”, zegt hij zachtjes. „Niet weghollen, denk er om”. Maarten doet wat Peter zegt. Voorzichtig doet hij een stap achteruit... en dan nog een. Onafgebroken kijkt hij naar de berin. „Toe maar”, komt Peters stem, „rustig achteruit Maarten”. Stap voor stap gaat Maarten terug. De takken van de struiken striemen langs zijn benen, een scherpe doorn prikt in zijn knie, maar hij voelt het niet...

Peter heeft zijn rugzak van de grond getild en aan zijn arm gehangen. Heel behoedzaam doet ook hij een stap achteruit. De berin gromt...

Peter houdt zijn adem in. Gaat ze aanvallen? Roerloos staat hij onder de boom, zijn hand gaat naar zijn rugzak... Als de berin aanvalt gooit hij die op de grond. Er zit voedsel in. Misschien gaat de berin dan daar op af...

Het dier beweegt zich, alsof het dichterbij wil komen... Blijft dan toch staan...

Weer doet Peter een stap achteruit. Dan nog één...

De berin blijft staan.

Voetje voor voetje schuifelen Peter en Maarten terug. Hun ogen laten de berin geen ogenblik los.

Argwanend kijkt die hen na, maar ze komt niet meer dichterbij. Ze blijft staan, dicht bij de denneboom waar het jonge beertje in zit.

Zolang ze de berin kunnen zien schuifelen Maarten en Peter langzaam achteruit.

Maar eindelijk onttrekken een paar grote struiken haar aan het gezicht. Dan staat Peter stil. „Nu kunnen we wel gewoon teruglopen”, zegt hij. Ze lopen verder, telkens achterom kijkend. Zou de berin hen nog achterna komen? Horen ze daar de struiken nu toch weer kraken? Maar het blijft stil.

Er is alleen het geluid van hun eigen voetstappen.

Zo komen ze terug bij Jimmys vaders en Jimmy, die nog steeds op hetzelfde plekje onder de bomen zitten. Een zucht van opluchting ontsnapt de beide jongens als ze hen zien. Jimmys vader kijkt heel ernstig als hij hoort wat er is gebeurd.

„We moeten hier direct weg”, zegt hij. „Met een berin met een jong beertje in de buurt, is het hier veel te gevaarlijk.”

Haastig pakken ze hun spullen op; lopen dan zo vlug ze kunnen de berghelling weer af naar het pad.

Maar de helling is nat en door de regen erg glibberig geworden. Maartens voet slipt, hij glijdt uit en valt achterover in het natte gras. Zijn cape haakt achter een tak en terwijl Maarten nog een eindje doorglijdt op de gladde helling maakt de tak met luid gekraak een flinke scheur in zijn oranje cape! Peter die vlak achter hem aankomt, ziet het. Midden op de berghelling blijft hij opeens stil staan. Maartens cape... zijn cape...

Nu pas ontdekt hij dat hij geen cape meer om heeft... Waar is die gebleven? Hij heeft er geen ogenblik meer aangedacht.

„Kom Peter”, komt de stem van zijn vader van beneden. Die staat al weer op het pad, met Jimmy naast zich.

Peter loopt weer door. Samen met Maarten glijdt en glibbert hij het laatste eind naar beneden.

Flink doorstappend zijn ze al gauw een eind uit de buurt van de berin.

Die staat nog altijd op dezelfde plaats, dicht bij de denneboom, maar ze gromt niet meer. De indringers zijn weg, het gevaar is voorbij. Het kleine beertje mag weer beneden komen. Vlug klautert het van zijn veilige plaatsje omlaag. Verdwijnt dan, samen met zijn moeder in het struikgewas.

Onder de boom met de brede lage takken, ligt eenzaam een oranje cape.

Laat in de middag vinden ze een open plek in het bos waar ze hun

tentje opzetten. Een smal stroompje gaat er vlak langs. Het is een goede plaats.

Als alles klaar is voor de nacht zitten ze weer met z'n vieren rond het kampvuur. Ze praten nog wat na over het avontuur met de beer.

„Het is goed afgelopen”, zegt Jimmys vader. „Gelukkig viel de berin niet aan”.

„Maar waarom zat het jonge beertje in de boom?” moet Maarten nog weten. „Dat doet de moederbeer als er gevaar dreigt”, zegt Jimmys vader. „Dan jaagt ze haar jongen in een boom. Daar zijn ze veilig. Ze moet jullie al gehoord hebben. Gelukkig waren jullie niet tussen de berin en het kleine beertje. Dat is het allergevaarlijkst. Dan zou ze jullie zeker hebben aangevallen. Maarten rilt een beetje. Stel je voor...

Hij kijkt naar de rugzakken die weer aan het touw tussen de bomen hangen.

Een veilig eind van het tentje...

Als er beren komen vannacht zullen ze er niet bij kunnen; maar toch...

Hij is blij dat hij niet alleen met Jimmy in het tentje hoeft te slapen.

Lang ligt hij later te luisteren naar de geluiden in de nacht. In het bos kraken de takken van de struiken en ritselen de bladeren aan de bomen. Het stroompje kabbelt zachtjes en de wind trekt voorzichtig aan het tentdoek. Maarten luistert scherp; toch wat angstig na zijn ontmoeting met de berin. Hoort hij nu toch weer een luider gekraak in de struiken? Schuift er een zwaar donker lichaam door de nacht? Schuren daar toch de rugzakken aan hun touw tussen de bomen? Hoort hij gegrom? Hij houdt zijn adem in om beter te kunnen luisteren, maar het blijft stil en met een zucht draait Maarten zich om in zijn warme slaapzak.

Buiten staan de bomen hoog en donker rond de open plek waar het tentje staat. De maan komt achter een kleine lichte wolk vandaan en schijnt precies op het blauwe tentje. En dan wordt het nog stiller in het bos. De takken houden op met kraken en de bladeren met ritselen, want de wind gaat liggen. Dan houden alleen nog de hoge donkere dennebomen de wacht...

Nog een paar dagen trekken ze door de bergen met z'n vieren. Soms staat het tentje onder de bomen, soms in een dal en eens op een prachtige plek aan een groot meer. Ze lopen in de regen en in de warme zonneschijn. In de wind en op een koude middag zelfs in de sneeuw! Maarten kijkt naar de dikke vlokken op zijn trui. Dat heeft hij nog nooit gezien, sneeuw, midden in de zomer!

Tenslotte gaan ze weer terug naar het kampeerterrein. Jimmys moeder en Anneke zijn erg blij dat ze er weer zijn. Maarten en Jimmy raken niet uitverteld over alles wat ze hebben gezien en beleefd. Het is een reuze tocht geweest...

Nog een week blijven ze op het kampeerterrein; dan wordt het tijd om naar huis te gaan. Op een zonnige morgen pakken ze alles weer in en rijden weg. Maarten kijkt nog eens achterom als ze voor de laatste keer het hek uitrijden. Wat heeft hij een fijne vakantie gehad!

Thuis wachten vader en moeder. Als ze 's avonds weer met z'n drieën rond de tafel zitten voor het avondeten, luisteren die aandachtig naar Maartens verhalen. Maarten vergeet het eten op zijn bord. Hij vertelt en vertelt... Zijn ogen schitteren en zijn wangen gloeien in zijn bruinverbrande gezicht.

Als hij eindelijk alles heeft verteld, zegt vader bedachtzaam: „Het lijkt mij reuze fijn om zo naar de bergen te gaan. Dat zou ik ook best willen. Wat denk je Maarten, zouden we ook maar niet een tent kopen?”

Nu vergeet Maarten helemaal dat hij aan tafel zit om te eten. Hij vliegt overeind en maakt een wilde rondedans door de kamer.

„Een tent... een tent...” juicht hij. „We krijgen een tent!”

„Meent u het echt” vraagt hij dan en staat stil, midden in de kamer. Hij kan het nog niet goed geloven.

„Krijgen we echt een tent en gaan we dan ook kamperen in de bergen, net als Jimmy?”

Moeder lacht en knikt en vader zegt: „Heus. Zaterdag gaan we hem kopen, met z'n drieën!”

„En gaan we dan al gauw?” vraagt Maarten gretig.

„Zo gauw mogelijk”, lacht vader. „Daar kun je op rekenen”.

Later, op zijn kamer, voor hij naar bed gaat, kijkt Maarten nog eens naar de kleurige ansichtkaart die op zijn tafel ligt. Die gaat hij aan de kinderen uit zijn klas in Holland sturen. Het is een prachtige kaart. Hij heeft hem zorgvuldig uitgekozen. Er staan bergen op met sneeuwwitte toppen en een groot meer met helder blauw water. Een smal pad kronkelt langs het meer en donkergroene dennebomen klimmen in de verte tegen de berghellingen op. Lang kijkt Maarten naar de kleurige foto. Ze zullen er vast blij mee zijn, de kinderen uit zijn klas. En hem heel goed bekijken. En in zijn volgende brief gaat hij hun alles vertellen over zijn vakantie in de bergen. Tevreden legt hij de kaart weer neer en gaat zich uitkleden.

Canada is een fijn land!